

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 45^{ου} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ 24 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2004 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 159

Στο πνεύμα της αλήθειας του σινεμά: Σίγουρα συνιστά μια εξαιρετική περίπτωση το να έχεις κάνει μόνο τρεις ταινίες μεγάλου μήκους και δύο μικρού μήκους επεισόδια σε σπονδυλωτά έργα μέσα σε 35 χρόνια και να θεωρείσαι από τους σημαντικότερους δημιουργούς του νέου ευρωπαϊκού σινεμά. Η αρχή όμως έγινε με την ταινία *Το πνεύμα του μελισσιού* το 1973, ορόσημο στην ιστορία του ισπανικού κινηματογράφου, που προκάλεσε μεγάλη αίσθηση κι έκτοτε καλλιέργησε (συνεπικουρούμενη από την επόμενη ταινία *Ο Νότος* 10 χρόνια μετά) υψηλές προσδοκίες για τη μετέπειτα πορεία του Víctor Erice. Στο ντοκιμαντέρ του 1998 με τίτλο *Στα ίχνη του πνεύματος* ο ίδιος ο Erice αναφέρεται, με μοναδικό οίστρο και πάθος, σε μια σκηνή αυτής της ταινίας λέγοντας ότι τη θεωρεί ό,τι σημαντικότερο γύρισε ποτέ στη ζωή του. Πρόκειται για τη σκηνή που η μικρή Άνα παρακολουθεί συνεπαρμένη στην οδόνη (στη ζωγραφισμένη οδόνη πάνω στον τοίχο μιας ερειπωμένης, σκοτεινής αίθουσας του Δημαρχείου του χωριού όπου μένει) τη σκηνή της ασπρόμαυρης ταινίας *Φράνκεστάιν* με τον Μπορίς Καρλόφ, στην οποία σκηνή ένα κοριτσάκι προσφέρει λουλούδια στο τέρας κι αυτό γονατίζει «υποταγμένο» μπροστά της. Η μία σκηνή μέσα στην άλλη, όπου η πραγματικότητα εισβάλλει στον κόσμο της μυθοπλασίας (της ταινίας του Erice) σαν αντανάκλαση, καθώς καταγράφεται με ντοκιμαντερίστικο τρόπο —σε κοντινό πλάνο— η μικρή ηθοποιός να παρακολουθεί συνεπαρμένη (χωρίς να υποκρίνεται κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων) τη

σκηνή της ταινίας που βλέπει στην οδόνη. Μια στιγμή αλήθειας που την καθιστά σημαντική η ένταξη της στον κόσμο του έργου, έναν κόσμο χωρίς τηλεόραση κι όπου ο κινηματογράφος είναι ακόμα μια σπάνια εμπειρία και γι' αυτό μαγική, τουλάχιστον για ένα παιδί. Όπως συμβαίνει με τη μικρή Άνα της ταινίας, που θα πιστέψει στην ύπαρξη αυτού του τέρατος και θα έχει μια φανταστική συνάντηση μαζί του αλλά και μια πραγματική εμπειρία, στη συνάντησή της με τον φυγά, που θα έχει μια (αντιστρόφως) ανάλογη κατάρτιση από αυτή που έχει «διδαστεί» από την ταινία που έχει δει. Σαν προκύπτουν συνεχώς πολλαπλές αντανακλάσεις ειδώλων (μυθοπλασίας και πραγματικότητας) που δένουν υπέροχα μέσα από μια μοναδική στιγμή κινηματογραφικής αλήθειας. Κι αυτό είναι το βαθύτερο «πνεύμα» που αναζητεί η ταινία και την κάνει αξεπέραστη: το «φάντασμα της ελευθερίας» και η αλήθεια του σινεμά. Όπως φανερώνεται μόνο σ' ένα άδολο βλέμμα.

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ:

Ένας άνθρωπος παντός καιρού (σελ. 10)

του Γιάννη Σολδάτου • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004

Ένα ντοκιμαντέρ αφιερωμένο στο μεγάλο λαϊκό κωμικό Θανάση Βέγγο, έναν ηθοποιό-πραγματικό φαινόμενο στην ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου.

Πράσινο καπέλο / Lu mao tze (σελ. 4)

του Λιου Φεντού (Κίνα, 2004) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Η ιστορία δύο ανδρών, ενός ληστή τραπεζών κι αρχιφύλακα της αστυνομίας που μοιράζονται την ταπείνωση του «πράσινου καπέλου» —στην αρχαία Κίνα, πράσινο καπέλο φορούσαν οι άνδρες υπηρέτες σε πορνείο, ως σημάδι εξευτελισμού.

Χαιρετά μας τον πλάτανο (E tanti saluti) (σελ. 9)

του Δημήτρη Μακρή • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004

Η κοινωνία, το κλίμα και η αισθητική της επταετίας μέσα από το βλέμμα ενός παιδιού. Πικρή κωμωδία, το *Χαιρετά μας τον πλάτανο* είναι η νέα ταινία του Δημήτρη Μακρή.

Whisky (σελ. 4)

των Χουάν Πάμπλο Ρεμπέγια, Πάμπλο Στολ (Ουρουγουάη, 2004) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Βασισμένη σε μια μινιμαλιστική πλοκή και εμπλουτισμένη με άφθονες χιουμοριστικές καταστάσεις, στις οποίες εναλλάσσονται διαρκώς η ελπίδα και η λύπη, η ταινία είναι επίσης μια έμμεση κριτική στην κοινωνία της Ουρουγουάης.

Μαραθώνιος (σελ. 11)

του Αντώνη Κόκκινου • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004

Στην Αθήνα λίγο πριν τους Ολυμπιακούς Αγώνες ένας προπονητής προπονεί ένα νέο αθλητή. Παράλληλα ο ίδιος τρέχει το δικό του μαραθώνιο αναζήτησης.

“Ίσως ο χρόνος που οι εικόνες της ταινίας Το πνεύμα του μελισσιού θέλουν πράγματι να συλλάβουν να μην είναι άλλος από τον πρωταρχικό χρόνο: αυτόν τον δίχως ημερομηνίες χρόνο που εμφανίζεται ξανά και ξανά στα μάτια των παιδιών.”

Victor Erice

VICTOR ERICE

Δ Ι Α Β Α Σ Τ Ε Σ Η Μ Ε Ρ Α

- 4 Ένα μεταμοντέρνο δραματικό θρίλερ από την Κίνα στο Διαγωνιστικό και ο Vincenzo Marra θέτει ζητήματα ηθικής και πολιτικής τάξης
- 5 *Ουίσκι* στην Ουρουγουάη λένε αντί για «Τοίξ» όταν φωτογραφίζονται και η Marina Razbezhkina ενάντια στην καταστροφή της μνήμης
- 6 Ανθρώπινα τονία σήμερα στις ταινίες των Νέων Οριζόντων και ο Attila Janish επιμένει ότι ουδεμία σχέση έχει με τον David Lynch
- 7 Για το θάνατο του κινηματογράφου όπως τον ξέραμε και τη γέννηση του νέου που προβλέπει ο ίδιος, μιλάει ο Peter Greenaway
- 9 Για την αισθητική του κιτς στη δικτατορία μιλάει ο σκηνοθέτης Δημήτρης Μακρής και για μια γιαγιά σύρραγλο η Μπέτυ Βαλάον

- 10 Στο φαινόμενο «Βέγγος» αναφέρεται ο σκηνοθέτης Γιάννης Σολδάτος και κάτι λίγο μας λέει ο Ντένης Ηλιάδης
- 11 Τρέχοντας στους δρόμους της Αθήνας ο σκηνοθέτης Αντώνης Κόκκινος καθώς ο παραγωγός του προετοιμάζει το έδαφος
- 13 Καθαρά και σταράτα μιλάει η Arsinée Khanjian για το ρόλο του καλλιτέχνη, την πολιτισμική ταυτότητα, τις νέες τεχνολογίες
- 15 Το εθνικό χαρακτηριστικό ενός κινηματογραφιστή τον κάνουν παγκόσμιο, επιστημονίζει ο Amos Gitai
- 17 Πάλι *Νεκροί* στην Αργεντινή, πάλι *Μάρτυρες* στα Βαλκάνια και το Balkan Fund ξεκινάει σήμερα

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΑΝΑΝΟ

Εκπληκτική ορατότητα. Παντού ξαστεριά.

• Την Τετάρτη την τιμητική της έχει η φιλοσοφία στο μπουντουάρ του 45ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

• Μπορεί να μην έχεις διαβάσει Σαρτρ, αλλά το φεστιβάλ θα σε βοηθήσει να μελετήσεις τον υπαρξισμό και να φωτίσεις τα σκοτεινά αδιέξοδα της ανθρώπινης ύπαρξης. Τι είναι ο άνθρωπος, που βαδίζουμε, κοκ; Το πρόγραμμα απόψε περιλαμβάνει: *Niceland*, *το Νόημα της ζωής*, *Αναζητώντας νέα ζωή*, *οι Νεκροί*, *Επιστρέφουν στη ζωή*, *Quo Vadis*.

• Αν πάλι προτιμάς τον Φρόντ και θέλεις να εξερευνήσεις το υποσυνείδητό σου, διάλεξε το ούγγρικο *Μετά το Χτες*. Φαντάσου κάτι σε λιντς στο πιο φολκλόρ του, μια ιστορία απώλειας μνήμης σε ένα εξωτικό φόντο τύπου: Βοσκοτόπι, κατοικούλα, ξανά βοσκοτόπι, πέτρινη παράγκα στο βάθος, βοσκοτόπι, γκρεμός κοκ.

• Ασχολείται με τα ζώδια και την παραψυχολογία γενικότερα, και μαθαίνεις πως *Αντάρης*, όπως και ονομάζεται η ταινία του Γκοτζ Σπλιμαν είναι το λαμπρότερο άστρο στον αστερισμό του Σκορπιού, σε αφορά και σπεύδεις να κλείσεις εισιτήριο πριν καν ρωτήσεις τον Κώστα Λεφακά.

• Είσαι οπαδός του Γιουνγκ και προχωράς προς τη σεξουαλική σου χειραφέτηση, επηρεασμένος και από το γενικότερο «Η Αγάπη θέλει δύο» κλίμα του Φεστιβάλ. Και πάλι κλείνεις για *Αντάρη*, μιας και πρόκειται για μια σπονδυλωτή ταινία που βάζει στο επίκεντρο τη ζωή των ζευγαριών. Και αφού κάθε μέρα κηρύσσεται κι από ένα μανιφέστο για τη θέση της γυναίκας στη σύγχρονη κοινωνία, σε ιντριγκάρει κάθε ταινία σχετική με τις σχέσεις άνδρα-γυναίκας.

• Βαριέσαι να διαβάσεις το «Κεφάλαιο» του Μαρξ αλλά θέλεις να μάθεις για την πάλη των τάξεων: Κόψεις εισιτήριο για το *Ερωτικό Καλοκαίρι* του Πάβελ Παβλικόφσκι: Μια κοπέλα της εργατικής τάξης γνωρίζει μια πλούσια φοιτήτρια και μεταξύ τους αναπτύσσεται κάτι παραπάνω από μια βαθιά φιλία.

• Οde to Greenaway: Στην τιμητική εκδήλωση για την απονομή του Χρυσού Αλεξάνδρου στον Πίτερ Γκριναγουέι ο Βρετανός σκηνοθέτης εντυπώσισε το ακροατήριο με το φλεγματικό του χιούμορ και την επίδειξη του τριψήφιου δείκτη νοημοσύνης του.

Master's voice: Τα αριστουργήματα του νέου κινηματογράφου ακολουθούν τη δική μου ιδιοφυία.

Χαρακτηριστικό στιγμιότυπο που δείχνει την υπεροχή της γυναίκας απέναντι στον άνδρα στην κομμουνιστική Κίνα.

travelling

Ταινίες για όλα τα γούστα και τύποι που ποζάρουν απ' έξω...

• Ο κινηματογράφος πέθανε, ζήτη ο κινηματογράφος. Ο κύριος Πράσιнос Μακρινός δηλώνει πως ο παλιός κινηματογράφος πέθανε στις 31 Σεπτεμβρίου του '83, όταν και κατασκευάστηκε το τηλεκοντρόλ, το απόλυτο μέσο για τη διαδραστικότητα στα media.

• «Διακρίνω το κοινό που πηγαίνει να δει μια ταινία μου σε τρεις κατηγορίες: Το ένα τρίτο δεν έχει καμία ιδέα για την ταινία που ετοιμάζεται να δει, οπότε έχει φύγει στο πεντάλεπτο. Ένα άλλο τρίτο δεν ικανοποιείται με το πρώτο δείγμα του πενταλέπτου, αλλά λέει, δε βαριέ-

Κατόπιν απαίτησης των αναγνωστών μας για περισσότερη γυμνή Ιλαμπέλ, δημοσιεύουμε άλλη μία αποκλειστική φωτογραφία χωρίς να αποκαλύπτουμε τις πηγές μας.

μια επιτυχημένη κινηματογραφική συνταγή.

• Drowning by Numbers, κι ο Γκριναγουέι συνεχίζει ακάθεκτος: «Το 75% του παγκόσμιου πληθυσμού βλέπει τις ταινίες στην τηλεόραση. Ένα 20% βλέπει dvd και μόνο το 5% βλέπει μια ταινία στο σινεμά». «Ο μέσος θεατής έχει συνηθίσει να βλέπει 24 καρέ το δευτερόλεπτο. Με την τεχνολογία High Definition, φτάνουμε στα εξήντα καρέ το δευτερόλεπτο, κι έτσι το αποτέλεσμα φαίνεται πολύ α-

Χαρακτηριστικό στιγμιότυπο που δείχνει την υπεροχή της γυναίκας απέναντι στον άνδρα στην κομμουνιστική Κίνα.

σαι, δε δίνω μια ευκαιρία ακόμη στον τύπο – αυτοί φεύγουν συνήθως γύρω στο τέταρτο. Και το τελευταίο τρίτο είναι που απολαμβάνει ολόκληρη την ταινία. Έτσι, είμαι πολύ ευχαριστημένος αν καταφέρω κάθε φορά να κρατήσω ένα τριαντάρι % μέχρι το τέλος». Αυτό κι αν είναι ολιγόκλει.

• Έχοντας προχωρήσει και σε ανώτερο επίπεδο σε σπουδές της μαθηματικής επιστήμης, ο κος Γκριναγουέι φαίνεται πως έχει στατιστικοποιήσει όλες του τις ενέργειες: «αν βάλουμε ένα 20% καινοτομίας, χάνουμε το 80% του κοινού μας», συμβουλεύει τους νέους σκηνοθέτες τις ακριβείς αναλογίες για

Αντιστροφή των ρόλων και υποταγή της γυναίκας στον όρθιο άντρα στην μετακομμουνιστική Κίνα των καπιταλιστικών ηθών.

• Άλλωστε το δικαιολογεί κι ο ίδιος ο μεγαλοφυής σκηνοθέτης: «Η διαδικασία θέασης μιας ταινίας είναι τελειώς αφύσικη για το ανθρώπινο σώμα. Είσαι καθηλωμένος σε μια θέση, αναγκάζεσαι να κοιτάξεις μόνο προς μία κατεύθυνση, δεν ακουμπάς το διπλανό σου...».

• Μπορεί ο Big One να αρνείται συστηματικά να κατατάξει τον εαυτό του σε κάποια συγκεκριμένη κατηγορία καλλιτέχνη, κι ο Κίραοστάμι που σήμερα έχει masterclass ακόμα να μερδεύεται («Ελπίζω όταν φωτογραφίζω να μην είμαι σκηνοθέτης κι όταν σκηνοθετώ να μην είμαι φωτογράφος», λέει), μπορεί όμως να διακρίνει τέσσερεις κατηγορίες καλλιτεχνών και δημοσίων προσώπων στο φεστιβάλ:

• Πρώτον. Οι ζαμαν-φου, που αναλώνουν το χρόνο τους πίνοντας μπύρες σε πάρτυ σαν και το αποψινό των Νέων Οριζόντων, τροφοδοτώντας την ήδη μεγάλη Κούλα (του Αρχιτέκτονα).

• Δεύτερον. Οι αγχωμένοι, που περνούν τον καιρό τους προσπαθώντας να φροντίζουν και να παρουσιάζουν τον εαυτό τους δοκιμάζοντας τη θεωρία των six degrees of separation - σε έξι το πολύ επίπεδα συνδέεται και με τον πρόεδρο της Γροιλανδίας.. «Γεια, είμαι ο Μήτσος, κι ο αδερφός μου ξέρει ένα φίλο του οπερατέρ στο *Χαϊρέτα μας τον Πλάτανο* που ήταν και κάμεραμαν του Βούλγαρη, που συνεργάστηκε με τον Σκορσέζε, που συνεργάστηκε με τον Ντε Νίρο. Άρα εγώ γνωρίζω τον Ντε Νίρο». Ο αστυνόμος είναι όργανο. Το μπουζούκι είναι όργανο. Δηλαδή ο αστυνόμος είναι μπουζούκι; Οπωσδήποτε, απαντάς με σιγουριά.

• Τρίτον και μεγαλύτερον. Οι σίγουροι. Αυτοί που πίνουν τον καφέ τους χαμογελώντας χαιδεύοντας με σταθερές κινήσεις το κασκόλ τους και στρώνοντας κατά περιόδους τον μπερέ στο κεφάλι τους. Εσωτερικός μονόλογος: «Μπορεί στο Φεστιβάλ αυτό να πίνω μόνο καφέδες, αλλά είναι ευκαιρία να ξεκουραστώ λίγο. Όλοι εσείς που τώρα σας βλέπω χαλαρούς, του χρόνου θα σκίζεστε να μου πάρετε συνέντευξη. Θα σας δείξω εγώ, θα δείτε τι θα παθετώ».

(5 Λεπτά αργότερα): έχει αποχωρήσει το 33% όσων έχουν βαρεθεί.

(15 λεπτά αργότερα): Έχει αποχωρήσει και το υπόλοιπο 33% των ακροατών που δεν κατάλαβαν το Μάστερκλας. Τυχεροί όσοι έμειναν – στην ουσία.

• Τέταρτον και τελευταίον: Οι φτασμένοι. Αυτοί που σε κάθε 24 ώρες το εικοσιτετράωρο ζουν για τη δουλειά τους και την τέχνη. Το τελευταίο κρούσμα το εντόπισες στις γυναίκες τουαλέτες, όπου γυναίκα δημοσιογράφος υπαγόρευε το ρεπορτάζ στην εφημερίδα της μέσω τηλεφώνου πίσω απ' την κλειστή πόρτα. Άραγε είδε την αμίμητη προειδοποίηση «μην ρίχνετε μέσα χαρτιά αλλιώς θα τρέχετε στην Αποθήκη Α» ή έπινε τις σημειώσεις της στη λεκάνη;

• Ο πελάτης έχει πάντα δίκιο: Σε κάποια σκηνή του *Αναζητώντας Νέα Ζωή* του Κουροσάουα ένα μικρό κοριτσάκι μπαίνει χωρίς προφανή λόγο σε ένα ειδικό κουτί που συγκεντρώνει ήχους στο δάσος. Ένας θεατής – ψείρα που εξέτασε με εντομολογική ακρίβεια την ταινία ρωτά τον Κιγίσι γιατί ο πρωταγωνιστής δεν κατάλαβε τη διαφορά βάρους όταν σήκωσε το κουτί και το έβαλε στο πορτ μπαγκάζ. Ο Κιγίσι έχει ήδη αρχίσει να τυπώνει τα μπλουζάκια για το φαν κλαμπ του εδώ στη Θεσσαλονίκη, και σπεύδει να δικαιολογηθεί: «Ναι, αυτό ήταν ιδέα του παραγωγού μας, ο οποίος το αποφάσισε ένα εικοσιτετράωρο πριν από το γύρισμα. Ό, τι και να πείτε έχετε δίκιο. Είλικρινά συγγνώμη». Ο δημιουργός στην υπηρεσία του κοινού του.

• Στο τέλος ξυρίζουν το γαμπρό: Στο Αργεντινικό *Οι Νεκροί* οι θεατές υψίστανται δέκα λεπτά φιλικού χρόνου, όπου ο πρωταγωνιστής καταρρίπτει το ρεκόρ του πιο αργού ξυρίσματος όλων των εποχών.

• Κάνε πως δεν βλέπεις, κράτα τα μάτια σου ερμητικά κλειστά: Όπως άλλωστε θα έλεγε κι ο Green – Away, «Επειδή έχεις δυο μάτια, αυτό δε σημαίνει ότι μπορείς να δεις».

Γκέλυ Μαδεμλί

gkely_mademi@yahoo.com

24 ΤΕΤΑΡΤΗ • WEDNESDAY

OLYMPION	PAVLOS ZANNAS	JOHN CASSAVETES	STAVROS TORNES	FRIDA LIAPPA	TONIA MARKETAKI	THESSALONIKI CINEMA MUSEUM
11:00 - Abbas Kiarostami Retro • ΚΙ ΕΓΩ ΜΠΟΡΩ / <i>MANAM MITOUNAM</i> - 4' Iran/1975, O.V. Farsi/English sub. • Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ <i>TAVVALOD-E NUR</i> - 5' Iran/1997, O.V. No Dialogue • ΒΑΦΟΝΤΑΣ / <i>CHEGOONEH OGNATE FARAGHAT-E KNOD ESTEFADEN KONIM - RANGAZANI</i> - 7' - Iran/1977, O.V. Farsi/English sub. • ΛΥΣΗ / <i>RAH-E HAL</i> - 11' Iran/1978, O.V. No Dialogue • ΣΥΜΠΟΛΙΤΗΣ / <i>HAMSHAHHI</i> - 52' Iran/1983, O.V. Farsi/English sub. 13:00 - Greek Films 2004 ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΑΝΤΟΣ ΚΑΙΡΟΥ <i>ENAS ANTHROPOS PANDOS KEROU</i> - 75' Yannis SOLTADOS, Greece/2004 O.V. Greek/English sub. 15:00 - International Competition ΠΑΖΙΝΟ ΚΑΡΕΛΑ / <i>LU MAO TZE</i> - 110' Fendou LIU, China/2004, O.V. Mandarin/English sub. 17:30 - Greek Films 2004 ΧΑΙΡΕΤΑ ΜΑΖ ΤΟΝ ΠΛΑΤΑΝΟ (Ε Ταντί Σαλuti) <i>HERETA MAS TON PLATANO</i> (Ε Ταντί Σαλuti) - 96' Dimitris MAKRI, Greece/2004, O.V. Greek/English sub. 19:30 - International Competition WHISKY - 94', Pablo STOLL, Juan Pablo REBELLA Uruguay/2003, O.V. Spanish/English sub. 22:00 - Greek Films 2004 ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ / <i>MARATHONIOS</i> - 97' Andonis KOKKINOS, Greece/2004, O.V. Greek/English sub. 00:30 - NH International Selection TULSE LUPER SUITCASES, PART III: FROM SARK TO FINISH - 120', Peter GREENAWAY Netherlands/2004, O.V. English	14:30 - NH International Selection META TO XBES <i>MASNAP</i> - 119' Attila JANISH Hungary/2004 O.V. Hungarian/English sub. 17:00 - NH Spotlight: Todd Verow ΣΦΗΝΑΚΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑΣ <i>LITTLE SHOTS OF HAPPINESS</i> - 85' USA/1997 O.V. English 19:30 - NH Spotlight: Götz Spielmann ΑΝΤΑΡΗΣ <i>ANTARES</i> - 119' Austria/2004 O.V. German/English sub. 22:00 - NH International Selection OMAX <i>OMAGH</i> - 106' Pete TRAVIS Ireland, United Kingdom/2004 O.V. English 00:00 - NH Spotlight: Todd Verow ΣΙΜΑΤΙΚΕΣ ΕΠΕΥΝΕΣ <i>FRISK</i> - 84' USA/1995 O.V. English	13:00 - NH: New French Cinema TA ETTONIA <i>LES PETITS FILS</i> - 84' Ilan DURAN COHEN France/2004 O.V. French/English sub. 15:30 - NH Spotlight: Götz Spielmann H ZENH <i>DIE FREMDE</i> - 97' Austria/2000 O.V. German/English sub. 18:00 - NH International Selection NICELAND. TO NOHMA THE ZOHZ <i>NICELAND</i> - 87' Fridrik Thor FRIDRIKSSON Denmark, Germany, Iceland, United Kingdom/2003 O.V. English 20:30 - NH International Selection ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ <i>MY SUMMER OF LOVE</i> - 86' Pawel PAWLKOWSKI United Kingdom/2004 O.V. English 23:00 - NH International Selection COOL - 89' Theo VAN GOGH Netherlands/2004 O.V. Dutch/English sub.	13:00 - Movies of our time: The best of the new Argentine cinema ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ <i>LOS MUERTOS</i> - 78' Lisandro ALONSO Argentina, Netherlands, France, Switzerland/2004 O.V. Spanish/English sub. 15:30 - Kiyoshi Kurosawa Spotlight ΧΑΡΙΣΜΑ <i>CHARISMA</i> - 103' Japan/1999 O.V. Japanese/English sub. 17:30 - Victor Erice Retro ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ <i>EL SOL DE MEMBRILLO</i> - 139' Spain/1992 O.V. Spanish/English sub. 20:30 - Balkan Survey ΜΑΡΤΥΡΕΣ <i>SVJEDOCI</i> - 88' Vinko BRESAN Croatia/2004 O.V. Croatian/English sub. 23:00 - Kiyoshi Kurosawa Spotlight ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΝΕΑ ΖΩΗ <i>NINGEN GOKAKU</i> - 109' Japan/1998 O.V. Japanese/French sub.	11:00 - Abbas Kiarostami Retro Ο ΑΝΕΜΟΣ ΒΑ ΜΑΖ ΠΑΡΕΙ <i>BAD MA-RA KHAHAD BORD</i> - 118' Iran/1999 O.V. Farsi/English sub. 13:30 - Contemporary Masters PROMISED LAND <i>HAARETZ HAMUVTACHT</i> - 88' Amos GITAI Israel/2004 O.V. Hebrew, Arabic, Russian/English sub. 15:30 - International Competition ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ ΣΤΗ ΖΩΗ <i>LES REVENANTS</i> - 110' Robin CAMPILLO France/2004 O.V. French/English sub. 18:00 - Abbas Kiarostami Retro CLOSE UP <i>NAMAY-E NAZDIK</i> - 93' Iran/1990 O.V. Farsi/English sub. 20:15 - Special Screenings MONDOVINO - 135' Jonathan NOSSITER USA, France/2004 O.V. English, French, Italian, Spanish, Portuguese/English sub. 23:00 - International Competition Η ΕΠΙΘΗ ΤΟΥ ΓΕΠΙΣΤΟΜΟΥ <i>VREMIA ZHATVY</i> - 67' Marina RAZBEZHKINA Russia/2004, O.V. Russian/English sub.	11:00 - Costas Slikas Retro ΤΟ ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ ΠΟΥΛΙ ΤΩΝ ΘΑΛΙΦΩΝ ΤΟΥ ΠΑΟΥΛΑ ΚΑΕΕ ΤΟ ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ ΠΟΥΛΙ ΤΩΝ ΘΑΛΙΦΩΝ <i>TOU PAUL KLEE</i> - 67' Greece/1995, O.V. Greek/English sub. 13:00 - Greek Films 2004 HARDCORE - 100' Dennis ILIADIS Greece/2004, O.V. Greek/English sub. 15:00 - Greek Films 2004 ΜΑΣΣΑΛΙΑ, ΜΑΚΡΙΝΗ ΚΟΡΙ <i>MASSALLIA, MAKRIHI KORI</i> - 87' MARCO GASTINE, Greece, France/2004 O.V. Greek, French/English, Greek sub. 17:00 - Greek Films 2004 / International Competition ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΜΑΤΕΙΑΣ; <i>INE O THEOS MAYIRAS?</i> - 96' Stergios NIZIRIS Greece/2004, O.V. Greek/English sub. 19:30 - Alexis Damianos Retro ΕΥΔΟΚΙΑ / <i>EVDOKIA</i> - 92' Greece/1971 O.V. Greek/English sub. 22:00 - Greek Films 2004 QUO VADIS - 93' Takis TOULIATOS Greece/2003 O.V. Greek, Russian, Ukrainian/English sub. 00:00 ΠΡΟΣΕΧΩΣ / WORKS-IN-PROGRESS Excerpts of Greek films in postproduction.	16:00 - Costas Slikas Retro Ο ΒΙΟΝΕΤΗΣ ΤΑΤΣΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ (ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ) <i>O VIOLISTIS TATSIS APOSTOLIDIS (DOC.)</i> - 22' Greece/1977 O.V. Greek • ΤΟ ΤΣΙΡΚΟ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ (ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ) <i>TO TSIRKO TIS SOFIAS</i> (ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ) - 20' D.V. No Dialogue 18:00 - Digital Cinema 2004 ΑΝΟΙΧΤΗ ΘΕΩΝΗ - OPEN FORUM A mixture of Greek digital productions. O.V. Greek 20:00 - Victor Erice Retro ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ (ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ, ΣΥΝΕΤΕΥΞΗ) <i>SOL DE MEMBRILLO (ADDITIONAL MATERIAL)</i> - 94' Spain/2004 O.V. Spanish/English sub.

Masterclass του Peter Greenaway:

«Να ξεφορτωθούμε την κάμερα!»

«Είναι ίσως ο πιο δημιουργικός καλλιτέχνης της εποχής μας», είπε ο Δημήτρης Ειπίδης παρουσιάζοντας τον Peter Greenaway στο masterclass χδες το πρωί, στη αίθουσα Σταύρος Τορνές. Στο πρόγραμμα των Νέων Οριζόντων παρουσιάζεται η τελευταία δημιουργία του Greenaway, με τίτλο *The Tulse Luper suitcases, Part I: The Moab Story*. Πρόκειται για το πρώτο μέρος μιας τριλογίας, που είναι βασισμένη εξ' ολοκλήρου στις νέες τεχνολογίες. Θα ακολουθήσουν οι ταινίες *Vaux to the sea* και *From shark to finish*. Η προβολή της ταινίας αποτελεί μεγάλο επίτευγμα, εφόσον νοικιάστηκαν ειδικά μηχανήματα από την Ολλανδία. Αξίζει να σημειωθεί ότι είναι η τέταρτη φορά παγκοσμίως που πραγματοποιείται τέτοιου είδους προβολή. Στο masterclass είχαμε την ευκαιρία να δούμε κομμάτια από το έργο στη φάση της δημιουργίας του αλλά και τις απεριόριστες δυνατότητες που μπορεί να προσφέρει η τεχνολογία High Definition στις κινηματογραφικές παραγωγές.

Τον Ιούνιο του 2005 θα γίνει η επίσημη προβολή της ταινίας και θα μεταδοθεί ζωντανά μέσω δορυφόρου και σε άλλες χώρες.

«Όπως όλος ο κόσμος έχει ακούσει για τον Χάρι Πότερ, έτσι θέλουμε να γνωρίσουν και τον Tulse Luper. Είναι πολύ φιλόδοξο αυτό, ε;», με αυτά τα λόγια ο βρετανός σκηνοθέτης μας καλεί να τον ακολουθήσουμε σε ένα ταξίδι στο μέλλον.

«Είμαι ιδιαίτερα επιφυλακτικός για την αφηγηματικότητα του κινηματογράφου. Για το σκοπό αυτό υπάρχει το μυθιστόρημα. Εμείς δημιουργούμε εικονογραφικά κείμενα με στόχο να μεταφέρουμε τις εικόνες και όχι τα ίδια τα κείμενα. Το ότι μαθαίνουμε από την παιδική μας ηλικία να διαβάζουμε το κείμενο, δε σημαίνει ότι μπορούμε να χειριστούμε και τις εικόνες. Όσον αφορά αυτές, είμαστε αναλφάβητοι... Την ημέρα που ξεκίνησε το ζάπινγκ, τελείωσε ο κινηματογράφος... Στον κινηματογράφο δεν μπορεί να υπάρξει διάδραση. Είναι εντυπωσιακό να κάθεται ο θεατής σε μια σκοτεινή αίθουσα ακίνητος για δύο ώρες. Η ιδέα των πολυμέσων δημιουργεί ανησυχίες και μπορεί να βάλει μέσα και το θεατή.

...Οι νέες τεχνολογίες επηρεάζουν σε μεγάλο βαθμό το μέσο. Μετά από τρεις γενιές υπάρχει πάντα μια αναζήτηση νέων μορφών. Η πρώτη γενιά επινοεί, η δεύτερη εδραιώνει και η τρίτη το πετάει. Μετά το θάνατο του Φασμίντερ, ο οποίος ήταν από τους τελευταίους που άλλαξαν τον τρόπο που βλέπουμε τον κινηματογράφο, δεν έχει υπάρξει κάποιος άλλος. Εγώ προτείνω το *Tulse Luper* ως το πρώτο αριστούργημα της νέας τεχνολογίας.

...Υπάρχει η ανάγκη και το αίτημα να παγιωθούν και να συνδυαστούν μεταξύ τους οι νέες τεχνολογίες. Εγώ δε χρησιμοποίησα καθόλου σέλιλοι. Η Kodak είπε ότι θα σταματήσει την παραγωγή φιλμ σε έξι χρόνια. Έτσι όλη αυτή η τεχνολογία που γνωρίζαμε μέχρι τώρα θα φύγει. Ο κινηματογράφος με τα 24 καρέ το δευτερόλεπτο ανήκει στο παρελθόν. Μπορούμε πλέον με την High Definition να έχουμε συμπαγείς εικόνες χωρίς γρατζουνιές και προβλήματα εστίασης. Το προϊόν μας δε φθείρεται ποτέ.

Πιστεύω πως υπάρχουν τέσσερις τυραννίες στον κινηματογράφο: το κείμενο, το κάδρο, ο ηθοποιός και η κάμερα. Οι πίνακες εντάσσονται σε ένα παραλληλόγραμμο, το ίδιο και οι θεατρικές σκηνές. Αυτό το αντέγραψε και η τηλεόραση και ο κινηματογράφος. Με τις δυνατότητες που δίνει η τεχνολογία μπορούμε να έχουμε αντίληψη του χώρου σε 360ο. Αυτό που προσπάθησα να κάνω εγώ ήταν να κατακερματίσω το κάδρο. Στην οδόνη δίνω το παρελθόν και το παρόν μαζί. Μια λήψη ευρυγώνια και close-up ταυτόχρονα.

Όσο για τους ηθοποιούς έχω να πω ότι ο κινηματογράφος δεν είναι παιδική χαρά για να παίζει η Σάρον Στόουν! Ο ορισμός του ηθοποιού είναι ένας άνδρας ή μια γυναίκα που έχει εκπαιδευτεί να υποκρίνεται ότι δεν τον βλέπουν. Εγώ προσπαθώ να ανοίξω το πλαίσιο αυτό. Να μπορεί ο θεατής να δει όλες τις πλευρές ενός ηθοποιού. Όχι απαραίτητα τις κακές λήψεις αλλά διαφορετικούς τρόπους ερμηνείας.

Όσο για την κάμερα, αυτήν πρέπει να την ξεφορτωθούμε. Να δούμε τον κινηματογράφο από το μηδέν. Όλες οι ταινίες αναμασούν τα ίδια θέματα. Εμείς έχουμε τη δυνατότητα να δώσουμε άλλες διαστάσεις και να βάλουμε ένα μη κινηματογραφικό λεξιλόγιο».

Χρυσός Αλέξανδρος στον Peter Greenaway

Το βρετανό σκηνοθέτη Peter Greenaway τίμησε με το Χρυσό Αλέξανδρο το Φεστιβάλ σε ειδική εκδήλωση που έγινε χδες το πρωί στην Αποθήκη Γ. Ο Greenaway, που είχε έρθει στο Φεστιβάλ πριν 8 χρόνια, διέκοψε τα γυρίσματα από μια ταινία στη Βαρσοβία προκειμένου να έρθει φέτος ως καλεσμένος των Νέων Οριζόντων, αν και μόνο για μια μέρα.

Το βραβείο για το σύνολο της προσφοράς του στον κινηματογράφο του απένειμε ο σπουδαίος Ούγγρος σκηνοθέτης και πρόεδρος της Κριτικής Επιτροπής, Miklos Jancso, που δώλωσε συγκινημένος και χαρούμενος που βρέθηκε δίπλα «σε έναν μεγάλο μετρ».

Με τη σειρά του ο Greenaway, αφού ευχαρίστησε για το βραβείο και γενικότερα για την υποστήριξη, δήλωσε: «Είναι μεγάλη ευκαιρία να δείτε την ταινία και μετά να μπορέσουμε να μιλήσουμε γι' αυτήν, μιας και βρίσκομαι εδώ, γιατί πάντα υπάρχει ένα κενό ανάμεσα σ' αυτά τα δύο».

Όλγα Κοζάνη

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

ΚΩΔ.ΤΑΙΝΙΑΣ	ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΩΒ	Β' ΠΡΩΒ	ΤΕΛΙΚΗ
AA06	1. Το κυνήγι της πάπιας	3,90	4,67	4,32
AA09	2. Άνεμος της στεριάς	3,78		
AA08	3. Να πάρεις μια γυναίκα	4,40	4,86	4,67
AA11	4. Η εποχή του θερισμού	4,44		
AA04	5. Επιστρέφουν στη ζωή	4,10		
AA17	6. Είναι ο θεός μάγειρας;			
AA05	7. Πράσινο καπέλο			
AA12	8. Whisky			
AA03	9. Ημέρες και ώρες			
AA07	10. Ένας στους δύο			
AA32	11. Πριν τη νύχτα			
AA01	12. Βαρκούλες από καρπουζόφλουδες			
AA10	13. Ζήτω η Αλγερία			
AA02	14. Όνειρο πικρό			
AA23	1. Νύφες	4,33		
AA35	2. Ο ιερός βράχος	4,50	1,59	1,89
AA21	3. Μη φεύγεις	4,93	4,18	4,68
AA13	4. Τεσσοστερόνη	3,25	3,21	3,23
AA29	5. Αληθινή ζωή	4,50		
AA33	6. Φωνή Αιγαίου	2,25	5,00	2,80
AA18	7. Χειμωνιάτικη Νοσταλγία	4,24		
AA31	8. Αλεμάγια	4,14	2,67	3,36
AA34	9. Μασσαλία, μακρινή κόρη	3,75		
AA27	10. Quo Vadis	2,89		
AA36	11. Ένας άνθρωπος παντός καιρού			
AA20	12. Hardcore			
AA15	13. Χαιρέτα μας τον πλάτανο (e tanti saluti)			
AA25	14. Μαραθώνιος			
AA24	15. CC TV			
AA28	16. Αγάπη στα 16			
AA14	17. Λόγοι και αμαρτήματα			
AA16	18. Rakushka			
AA30	19. Η σκόνη που πέφτει			
AA22	20. Μετεωρίτες			
AA19	21. Ουτοπία			
AA26	22. Φτάσαμεε!...			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ JAMESON απονέμεται σε μια ελληνική ταινία, που συμμετέχει στο 45ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μια ξένη ταινία που προβάλεται στα πλαίσια του Διεθνούς Διαγωνιστικού. Οι συμμετοχές των ταινιών, ελληνικές και ξένες, είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω. Ο κωδικός πριν τον τίτλο της ταινίας χρησιμεύει για την ψηφοφορία μέσω SMS. Οι βαθμολογίες για τις τελευταίες προβολές κάθε ημέρας θα δημοσιεύονται στο επόμενο φύλλο.

Το **JAMESON** είναι ο χορηγός των φετινών Βραβείων Κοινού του 45ου ΦΚΘ. Στα ακόλουθα μπαρ, μπορείτε να προμηθευτείτε προσκλήσεις για δωρεάν προβολές στο Φεστιβάλ. Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι... να πιείτε ένα Jameson!!

TA BARS:

1) KISMET
2) ORIENT
3) CARDHU

4) PARAPOLI
5) ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΕ ΘΕΑ
6) IL VENTO

7) OLYMPION COLONIAL
8) MOJO
9) ON THE ROAD

10) FRIENDS
11) KISSFISH
12) TRIBECA

13) BOX
14) NINNI
15) BIZZ-BIZZE

ΟΙ ΧΩΡΟΙ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

1. Είσοδος πεζών

2. ΑΠΟΘΗΚΗ 1

- Αίθουσα Τζων Κασσαβέτης
- Αίθουσα Σταύρος Τορνές
- Εκδοτήρια εισιτηρίων

3. ΑΠΟΘΗΚΗ Δ

- Αίθουσα Φρίντα Λιάππα
- Αίθουσα Τάνια Μαρκετάκη
- Εκδοτήρια εισιτηρίων

4. FESTIVAL CENTRE (ΑΠΟΘΗΚΗ Γ)

- Διευθυντής / Διοίκηση
- Νέοι Οριζόντες
- Φιλοξενία / Διαπιστεύσεις
- Διεθνές Πρόγραμμα
- Ελληνικό Πρόγραμμα
- Γραφείο Τύπου / Αίθουσα Τύπου / Συνεντεύξεις Τύπου
- Δημόσιες Σχέσεις
- Γραφείο Τεχνικής Υποστήριξης

• Μηχανογράνωση

- Πληροφορίες / Βιβλιοπωλείο / Έκδοση Cinekartaf
- Περιήγηση εκθετών
- Καφέ-Μπαρ

5. ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ (ΑΠΟΘΗΚΗ Α)

- Video Room
- Αίθουσα Προβολών

6. JAMESON CLUB

7. OLYMPION

- Αίθουσα Ολύμπιον / Αίθουσα Παύλος Ζάννας
- Εκδοτήρια εισιτηρίων
- Πληροφορίες
- Βιβλιοπωλείο
- Café-bar «Δωμάτιο με θέα»
- Café «Το Πράσινο Δωμάτιο»

8. ΠΛΑΤΕΙΑ ALPHA ODEON

- Αίθουσα δημοσιογραφικών προβολών

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Επιστρέφουν στη Ζωή Les revenants

του Robin Campillo (Γαλλία, 2004)

Στο φως της ημέρας, μια στρατιά από ζωντανούς νεκρούς αρχίζει να ξεχύνεται από το νεκροταφείο και να μπαίνει στην πόλη. Ο αφηγητής μάς εξηγεί ότι η ίδια σκηνή επαναλαμβάνεται σ' ολόκληρη τη γη. Στη συνειδήσή του, το δημοτικό συμβούλιο συζητάει το πού και πώς θα καταλύσουν όλοι αυτοί οι πρόσφυγες από το υπερπέραν, πολλοί από τους οποίους καταλήγουν σε σκηνές του Ερυθρού Σταυρού. Η ταινία στη συνέχεια εστιάζει στην προσωπική πλευρά του φαινομένου αυτού. Μια νέα γυναίκα ξαναγεννιέται τον εραστή της, ένα μεσήλικο ζευγάρι τον μικρό τους γιο. Καθώς οι άνθρωποι παλεύουν μ' αυτές τις μακάβριες παλιννοστίσεις, οι νεκροί αρχίζουν να συμπεριφέρονται περίεργα...

Τετάρτη 24 Νοεμβρίου, *Cine Φρίντα Λιάππα*, 15:30

Η εποχή του θερισμού Vremia zhatvy

της Marina Razbezhkina (Ρωσία, 2004)

Σ' ένα μικρό χωριό, το 1950, η Αντονίνα δουλεύει ατελείωτες ώρες ως οδηγός θεριστικής μηχανής στην κολεκτίβα για να συντηρήσει τους δυο της γιους και τον άντρα της, Γενάντι, που γύρισε από τον πόλεμο χωρίς πόδια. Για να τιμήσει τη σκληρή της δουλειά και την παραγωγικότητά της, το Κράτος απονέμει στην Αντονίνα το κόκκινο λάβαρο. Στην αρχή, η βελούδινη σημαία είναι το πιο σημαντικό υπάρχη της οικογένειάς. Στο σπίτι, υπάρχουν ποντίκια, κι από ευλογία η σημαία γίνεται κατάρρα, με την οικογένεια να προσπαθεί να σώσει τη σημαία από τα δόντια των ποντικών. Φοβούμενη αντίποινα που άφησε να καταστραφεί ένας τέτοιος φόρος τιμής, η Αντονίνα βάζει στόχο να κερδίζει κάθε χρόνο το λάβαρο...

Τετάρτη 24 Νοεμβρίου, *Cine Φρίντα Λιάππα*, 23:00

ΟΙ ΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Το πράσινο καπέλο / Lu mao tze

του Liu Fendou (Κίνα, 2004)

Ένα γκονταρικό αστέιο για την ουσία του σινεμά, μια παράδοση της αρχαίας Κίνας και μια ερωτική απιστία συναντιούνται με τρόπο ευρηματικό στην ταινία του πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη Fendou Liu, ένα μεταμοντέρνο δραματικό θρίλερ με θέμα την απιστία, την αφοσίωση, την συναισθηματική απελπισία και την αγάπη.

Το *Πράσινο Καπέλο* είναι η ιστορία δύο ανδρών, ενός ληστή τραπεζών κι αρχιφύλακα της αστυνομίας που μοιράζονται την ταπείνωση του «πράσινου καπέλου» - στην αρχαία Κίνα, πράσινο καπέλο φορούσαν οι άνδρες υπηρέτες σε πορνείο, ως σημάδι εξευτελισμού. Η ταπείνωση τους έρχεται από την ανακάλυψη ότι οι αγαπημένες τους, τους απατούν. Ο ληστής το μαθαίνει, τυχαία, τηλεφωνώντας στη φίλη του από ένα μαγαζί στο δρόμο. Ο αστυνομικός, από την γεμάτη αδιαφορία βραδινή εξομολόγηση της ίδιας της γυναίκας του. Η αντίδραση τους στο γεγονός είναι διαφορετική αλλά ο πόνος τους ίδιος. Και οι ζωές τους θα διασταυρωθούν, ένα βράδυ που ο απελπισμένος από ερωτικό πόνο ληστής θα βάλει το πιστόλι στον κρόταφο ενός ανθρώπου, και ο αστυνομικός θα σπεύσει να σώσει την κατάσταση.

Κινούμενο ανάμεσα στο θρίλερ και το μελόδραμα, το *Πράσινο Καπέλο* είναι ένα θαρραλέο και εκθαμβωτικό οπτικά σκηνοθετικό ντεμπούτο από τον Fendou Liu, ταλαντούχο σεναριογράφο μεγάλων ασιατικών επιτυχιών, όπως τα *Δημόσια Λουτρά* που κέρδισε τον «Χρυσό Αλέξανδρο» στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, το 1999, και το *Ανοιξη στο Μετρό* (καλύτερο φιλμ για το 2002).

Ο ειρωνικός, σχεδόν διαστροφικός, τόνος που διατρέχει την ταινία, η ακραία σεξουαλική ειλικρίνεια, τα ακαταμάχητα ακαταμάχητα ομορφιάς στατικά κάδρα και οι αιφνιδιαστικές αλλαγές γωνιών λήψης, φανερώνουν έναν ακόμα μεγάλο στυλίστα από το φυτώριο του ασιατικού σινεμά που

Ένα μεταμοντέρνο δραματικό θρίλερ με θέμα την απιστία, την αφοσίωση, την συναισθηματική απελπισία και την αγάπη.

προσφέρει μυστήριο και ισχυρές δονήσεις σε μια φαινομενικά απλή ρομαντική ιστορία που επαναλαμβάνει διαρκώς το ερώτημα: «Τι είναι αγάπη;». Ένα ερώτημα που πρέπει κανείς να απαντήσει... με το πιστόλι στον κρόταφο.

Το *Πράσινο Καπέλο* κέρδισε το βραβείο καλύτερης ταινίας και πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη στο Tribeca Film Festival, του Ρόμπερτ Ντε Νίρο.

Τ.Π.

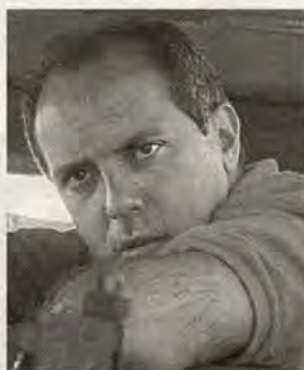
Τετάρτη 24 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 15:00

Ζητήματα ηθικής και πολιτικής τάξης

Vincenzo Marra, σκηνοθέτης της ταινίας *Άνεμος της σιερίδας*

Και σ' αυτήν τη δεύτερη ταινία σας, όπως και στο *Tornando a Casa*, ασχολείστε με ένα μη προνομιούχο κομμάτι της κοινωνίας που αντιμετωπίζει προβλήματα επιβίωσης. Τι είναι αυτό που σας ενδιαφέρει σ' αυτήν τη δύσκολη πλευρά της ζωής;

Από τότε που ήμουν μικρός, οι γονείς μου μου έμαθαν κάτι πολύ σημαντικό που δεν πρέπει ποτέ να το αγνοεί κανείς και να το ξεχνά. Το π'νς φέρνεις το πάτο με το φαγητό στο τραπέζι, κάθε μέρα. Και πολύ συχνά οι ταινίες του δυτικού πολιτισμού ξεχνάνε αυτό το σημαντικό θέμα της δουλειάς. Ασχολούνται πολύ τελευταία με έναν άλλον κόσμο, αυτό του χρήματος και των πετυχημένων ανθρώπων, ξεχνώντας ότι η καθημερινή ζωή δεν είναι αυτό. Πιστεύω πως είναι ανάγκη στο δυτικό κόσμο να συνειδητοποιούμε την αξία της ζωής μέσα από το λαό. Δεν δημιουργώ ταινίες για τον μικρόκοσμο αλλά για την μεγάλη πραγματικότητα. Η τηλεόραση, τα ΜΜΕ, δεν φαίνεται να ενδιαφέρονται για αυτές τις μικρές καθημερινές ιστορίες. Στην περιφέρεια της Νάπολης ζουν ένα εκατομμύριο άνθρωποι με προβλήματα επιβίωσης. Οπότε δεν μπορείς να το εκλάβεις σαν μια μικρή πραγματικότητα. Υπάρχει ανάγκη για αυτό το είδος σινεμά που διηγείται την πραγματικότητα. Ένα σημαντικό κομμάτι της ζωής είναι η μνήμη. Και ένα σημαντικό κομμάτι της μνήμης που έχουμε όλοι είναι οι ιστορίες του καιρού μας, ιστορίες που συμβαίνουν γύρω μας και τις ξεχνάμε. Ο πλούτος και η ομορφιά του σινεμά είναι ότι μας δίνει την ευκαιρία να διηγηθούμε πολλές και διαφορετικές ιστορίες. Εγώ θέλω

να πω τις ιστορίες του κόσμου εκείνου στον οποίο δεν δίνουμε πολλή προσοχή. Οι ταινίες μου είναι κατά μια έννοια μια έρευνα του νοήματος της ζωής. Με ενδιαφέρει να αφήσω στο τέλος της ταινίας ένα ερώτημα, κάτι που θα σε κάνει να αναρωτηθείς μετά. Για μένα είναι ζήτημα ηθικής. Ένα φιλμ χρειάζεται πολλά λεφτά, πολύ χρόνο, πολλούς ανθρώπους και πολλή ενέργεια για να γίνει, οπότε θέλω να αφήσει κάτι στον θεατή.

Θεωρείτε ότι κάνετε ένα είδος πολιτικού σινεμά;

Εγώ διηγούμαι για τον κόσμο. Έκανα ένα φιλμ που μετά αποδείχθηκε πως για τους ανθρώπους της περιοχής που διαδραματίζεται η ιστορία, έγινε κάτι σαν μανιφέστο. Οι άνθρωποι που ζουν εκεί είδαν μια ειλικρινή απεικόνιση της ζωής τους. Η πολιτική είναι κάτι που έχει να κάνει έντονα με τη ζωή μας. Δεν είναι πολιτική οι εκλογές. Ούτε οι τηλεοπτικές ειδήσεις. Πολιτική είναι το πως ζούμε, το πως συμπεριφερόμαστε, ποια σχέση έχουμε με τους άλλους και αυτό που διαλέγουμε να κάνουμε στη ζωή μας. Πολιτική είναι αυτό που σε κάνει να κάνεις ένα πράγμα αντί για κάποιο άλλο. Πολιτική είναι ο σεβασμός για τους άλλους ανθρώπους, το πως ζεις κάθε μέρα. Από αυτή την άποψη, υπάρχει κι ένα πολιτικό επίπεδο στην ταινία μου. Δεν ήταν όμως πρόθεση μου να κάνω ένα προπαγανδιστικό φιλμ. Έφτιαξα μια ταινία για τον κόσμο και από τον κόσμο που έχει να κάνει με τους ανθρώπους, κοιτώντας την κατάσταση από μέσα.

Η ιστορία του Βιντσέντζο και της οικογένειάς του βασίζεται σε αληθινά πρόσωπα. Τις εφευρίσκα τις ιστορίες μου. Αλλά όσοι είδαν την ταινία μου, από τη συγκεκριμένη περιοχή της Νάπολης, ένιωσαν πως έβλεπαν τη ζωή τους. Τελικά, η ιστορία που φαντάστηκα συνέβη και στην πραγματικότητα. Ο πρωταγωνιστής της ταινίας μου, μετά το τέλος των γυρισμάτων αναγκάστηκε να πάει να δουλέψει σε ορυχείο. Η κοπέλα που παίζει την αδελφή του στην ταινία, έκανε ότι ακριβώς και ο ρόλος που έπαιζε. Έφυγε στο Βορρά για να γίνει νοσοκόμα.

Η ταινία κινείται μεταξύ ελπίδας και αδιεξόδου μέχρι το τέλος, όπου ο ήρωας φαίνεται και πάλι να μην έχει μέλλον. Με το ίδιο συναίσθημα μας άφησε και η πρώτη σας ταινία. Θα λέγατε ότι είστε απαισιόδοξος απέναντι στη σύγχρονη πραγματικότητα; Είμαι ρεαλιστής. Δεν είναι η δουλειά μου να λέω στον κόσμο ότι όλα είναι ωραία. Είμαι σκηνοθέτης και δεν θέλω να κοροϊδεύω κανέναν. Δεν μπορώ να τελειώσω ένα φιλμ σαν αυτό με χάπι εντ όπου όλοι θα είναι ευτυχισμένοι. Γιατί έτσι νομίζω ότι βάζω το χέρι μου στην τσέπη του θεατή και του κλέβω τα λεφτά. Η πραγματικότητα είναι πολύ χειρότερη από την ταινία. Και στο φιλμ έχω επιλέξει να βάλω μερικά στοιχεία ελπίδας. Προς το τέλος, η οικογένεια βρίσκει επιτέλους ένα σπίτι να μείνει, ένα παιδί γεννιέται, η αδελφή ξαναγεννιέται, το ίδιο και μητέρα. Επίσης, με τον χαρακτήρα του δικηγόρου, δείχνω ότι υπάρχει ένα κομμάτι της κοινωνίας που είναι πολιτισμένο. Ένα κομμάτι της κοινωνίας που λέει όχι, που θέλει να προσπαθήσει για δικαιοσύνη και για τον 'καθαρισμό' της κοινωνίας. Και αυτός είναι ένας λόγος να ελπίζει κανείς.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Οπίλος παραπέμπει σε ιστορίες για σκωτσέζικα malt και αμερικάνικα bourbon, αλλά δεν θα μπορούσες να πέσεις πιο έξω. Το Whisky είναι μια τρυφερή κομεντί για τις ζωές δύο μεσήλικων αδελφών, που έχει σαρώσει το box office της χώρας του, από το νερό σκηνοθετικό δίδυμο των Ουρουγουανών Juan Pablo Rebella και του Pablo Stoll. Μια ιστορία κωμικοτραγική, συγκινητική και πνευματώδης και ένα στρυφνό χιούμορ που εμπνέεται από τις πιο ωραίες στιγμές του σινεμά του Καουρισμάκι.

Κεντρικός ήρωας της ταινίας είναι ο Jacobo Koller, ένας βλοσυρός και εσωστρεφής εξηντάρης που διευθύνει μια βιοτεχνία με κάλτσες στο Μοντεβιδέο, και είναι βαθιά βυθισμένος μέσα στην ανία της καθημερινής ζωής. Όταν ο πετυχημένος αδελφός του, Herman, έρχεται από τη Βραζιλία να τον επισκεφτεί μετά από χρόνια -αμορφή της επίσκεψης είναι η ανέγερση του μνήματος της μητέρας του, που πέθανε πριν από λίγο καιρό - ο Jacobo στρατολογεί την πιστή του υπάλληλο, την μεσόκοπη και ψηλομύτα Marta, για να υποκριθεί τη γυναίκα του. Η μικρή αυτή απάτη θα μπλέξει τους τρεις χαρακτήρες σε μια σειρά από άβολες αλλά παράξενα συγκινητικές καταστάσεις, οδηγώντας τους σε μια μικρή εκδρομή στην γειτονική Piriapolis που θα τους αλλάξει τη ζωή.

Ξεκινώντας από ένα βραβευμένο σενάριο - με το βραβείο «NHK International Filmmakers Award For Latin Americans» του Sundance - οι δύο σκηνοθέτες δημιούργησαν ένα συγκινητικό δράμα για τους ανθρώπους εκείνους που ζουν τη ρηχότητα της ρουτίνας, μακριά από τα μεγάλα πάθη και την περιπέτεια. Μικρές καθημερινές δραστηριότητες και μπανάλ συζητήσεις είναι τα όσα καθορίζουν τις ανέμνευστες ζωές των χαρακτήρων, που στη διάρκεια της ταινίας θα αναγεννηθούν, εκφράζοντας συναισθήματα, επιθυμίες και ανάγκες.

Βασισμένη σε μια μινιμαλιστική πλοκή και εμπλουτισμένη με άφθονες χιουμοριστικές καταστάσεις, στις οποίες εναλλάσσονται διαρκώς η ελπίδα και η λύπη, η ταινία είναι επίσης μια έμμεση κριτική στην κοινωνία της Ουρουγουάης, η οποία χρειάζεται απελευθέρωση μια αλλαγή, δοσμένη μέσα από ευφημισμούς και εικόνες λυρικής ομορφιάς.

Η ταινία προβλήθηκε στο τμήμα «Ένα Κάποιο Βλέμμα» του φεστιβάλ Κανών, όπου απέσπασε το βραβείο «Regard Original» της Κριτικής Επιτροπής και βραβείο Fipresci. Οι δύο σκηνοθέτες συναντήθηκαν στο Καθολικό Πα-

Μια ιστορία κωμικοτραγική, συγκινητική και πνευματώδης και ένα στρυφνό χιούμορ που εμπνέεται από τις πιο ωραίες στιγμές του σινεμά του Καουρισμάκι.

νεπιστήμιο της Ουρουγουάης, όπου σπούδαζαν Κοινωνιολογία, κι έκτοτε γυρίζουν ταινίες μαζί. Το σκηνοθετικό τους ντεμπούτο έγινε με το αυτοβιογραφικό *25 Watts* που είχε ως θέμα τις ζωές των 20άρηδων στο Μοντεβιδέο, και κέρδισε επίσης πολλά βραβεία, όπως το VPRO Tiger Award στο Ρότερνταμ. Παράλληλα με το σινεμά, εργάζονται ως freelancers στη διαφήμιση και την τηλεόραση.

Όσο για το «whisky» του τίτλου, αυτό αναφέρεται στην λέξη που χρησιμοποιούν οι ήρωες, αντί για «cheese», προκειμένου να χαμογελάσουν όταν τους τραβούν φωτογραφία. «Say 'whisky' and smile», λοιπόν.

Τετάρτη 24 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 19:30

Τζ.Π.

Ενάντια στην καταστροφή της μνήμης

Marina Razbezhkina, σκηνοθέτης της ταινίας *Η εποχή του θερισμού*

ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΚΑΙ ΜΥΘΟΠΛΑΣΙΑ

Προσωπικά, δεν βρίσκω πραγματικές διαφορές ανάμεσα στο ντοκιμαντέρ και μια ταινία μυθοπλασίας. Αν υπάρχει μια μικρή διαφορά, είναι περισσότερο στην ιστορία, την πλοκή και όχι στην τεχνική που χρησιμοποιείς. Σ' αυτή την ιστορία ταίριαζε περισσότερο το φινιόν. Αλλά σε κάθε περίπτωση, η ιστορία βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα, οπότε κατά κάποιον τρόπο έχω κάνει και πάλι ένα ντοκιμαντέρ.

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Πριν από χρόνια βρέθηκα σ' ένα δωμάτιο νοσοκομείου, μαζί με άλλες επτά ηλικιωμένες γυναίκες. Όλες έλεγαν ιστορίες για τις αρρώστιες που είχαν και για μένα ήταν σκληρό να τις ακούω. Κάποια στιγμή κατάλαβα ότι γινόμουν χειρότερα. Κι έτσι, τις ζήτησα ένα βράδυ να μου πουν την πιο σημαντική ιστορία της ζωής τους, κάθε μία χωριστά, καθισμένη απέναντι μου σε μια καρέκλα. Μου αρέσει να ακούω τις πραγματικές ιστορίες των ανθρώπων. Η ιστορία που τελικά έβαλα στην ταινία ήταν η πιο ενδιαφέρουσα και ελκυστική που είχα ακούσει. Αυτό συνέβη δέκα χρόνια πριν. Η ιστορία έμεινε όμως στο μυαλό μου, και αφού γύρισα αρκετά ντοκιμαντέρ, κατάλαβα πως είχε ωριμάσει η ιδέα να ασχοληθώ μαζί της.

ΟΙ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Η ιστορία δεν είναι ούτε πολιτική ούτε κοινωνική. Ακόμα κι αν αντανακλά μια συγκεκριμένη περίοδο της Σοβιετικής ζωής. Είναι μια ιστορία που μπορεί να συμβεί σε οποιαδήποτε χώρα και σε κάθε εποχή. Αλλά, κάποια τμήματα της ιστορίας μπορεί να είναι διαφορετικά. Είναι περισσότερο μια ανθρώπινη ιστορία που μιλάει για τη Δύναμη εκείνη που καταστρέφει την ανθρώπινη προσωπικότητα. Το βασικό θέμα είναι η προσπάθεια του ανθρώπου να αγωνιστεί ενάντια σ' αυτήν ή να προστατεύσει τον εαυτό του από την κρατική εξουσία, η ανθρώ-

πινη μοναξιά σε αυτό τον αγώνα κατά της καταστροφικής δύναμης, όπου τίποτα δεν μπορεί να τον βοηθήσει.

ΠΑΓΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΖΩΗ

Επιλέξαμε να γυρίσουμε την ταινία σε μια περιοχή έξω από τη Ρωσία, όπου ζει μια εθνική μειονότητα η οποία διατηρεί τις παγανιστικές της παραδόσεις. Εκεί, οι κάτοικοι είναι παγανιστές γιατί ειδοποιούν ακόμα την Κόκκινη Σημαία. Έχουν ένα είδος φετιχισμού που είναι παγανισμός. Και είδα ότι αυτό το είδος φετιχισμού μπορεί να συμβαίνει σήμερα παντού στον κόσμο. Το βρήκα πολύ τρομακτικό γιατί η ανθρώπινη ζωή είναι πολύ εύθραυστη και όταν γίνεται μέρος ενός φετιχισμού διαταράσσεται ανεπανόρθωτα.

ΜΥΘΟΠΛΑΣΤΙΚΟ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ

Στην ταινία μου, το περιβάλλον είναι πραγματικό, από το σπίτι που μένει η οικογένεια και τα δέντρα έως τους ανθρώπους που είναι κάτοικοι του χωριού. Όταν βλέπω ένα μοντέρνο φιλμ μυθοπλασίας βλέπω πάρα πολλά τεχνητά κατασκευασμένα πράγματα και αυτό δεν μου αρέσει. Γι' αυτό, χάρηκα πολύ όταν ένας κριτικός μου είπε ότι «πρόκειται για ένα γνήσιο φιλμ ντοκιμαντέρ». Το θεώρησα κομπλιμέντο. Βέβαια, δεν θα μπορούσα να έχω γυρίσει ένα ντοκιμαντέρ που διαδραματίζεται το 1950, όταν το κάνω σήμερα.

ΓΙΑ ΤΟ CASTING

Αρχικά, σκέφτηκα να χρησιμοποιήσω μόνο ερασιτέχνες ηθοποιούς, λόγω μικρού budget αλλά και σφικτού χρονοδιαγράμματος παραγωγής, που δεν μου επέτρεψε να ψάξω για κάποια ηθοποιό. Αναζητήσαμε λοιπόν μια Ρωσίδα γυναίκα που θα μπορούσε να παίξει το ρόλο,

αλλά δεν βρήκαμε. Μια μέρα, η διευθύντρια casting, η οποία κατάγεται από την Αγία Πετρούπολη, μου έδειξε τη φωτογραφία μιας νέας ηθοποιού από ένα διάσημο θέατρο εκεί. Είχε κάνει μόνο ένα μικρό ρόλο σε κάποια ταινία και δεν ήταν πολύ γνωστή. Μου άρεσε πολύ το πρόσωπό της, γιατί δεν έμοιαζε με ηθοποιού. Την κάλεσα για να την δω από κοντά και όταν αρχίσαμε τα

screen tests, κατάλαβα ότι είχε ένα φωτογενές και όμορφο πρόσωπο και μου θύμιζε μορφές σε διάσημους ιμπρεσιονιστικούς πίνακες ζωγραφικής του 19ου αιώνα. Συνειδητοποίησα ότι το πρόσωπο της θα κρατούσε το θεατή στην ταινία. Κι επιπλέον είχε μια πολύ έντονη προσωπικότητα που θα μπορούσε να εκφράσει την ιστορία της Αντονίνα μέσα από μια δική της προσωπική οπτική. Λένε πως οι ηθοποιοί είναι άδαιοι και πρέπει εσύ να τους «γεμίσεις». Στην Ludmila Motornaya μου άρεσε ότι ήταν γεμάτη με το δικό της υλικό.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΝΗΜΗ

Για μένα είναι πάντα τραγικό να βλέπω οικογενειακές φωτογραφίες, πεταμένες στα σκουπίδια. Σημαίνει ότι κάτι διακόπτεται στην αλυσίδα της οικογένειας. Την σταλινική περίοδο, για την οποία έκανα αρκετή έρευνα, πολλές οικογένειες καταστράφηκαν όχι μόνο με φυσικό τρόπο αλλά και σε επίπεδο μνήμης. Συνέβαινε συχνά να αλλάζουν τα επώνυμα παιδιών, ώστε αυτά να μην ξέρουν από ποια οικογένεια προήρθαν. Και σήμερα, δεν υπάρχει μνήμη εκείνης της καταστροφής. Η αφηγηματική γραμμή της ταινίας είναι προς την κατεύθυνση της καταστροφής κάθε μνήμης για την ιστορία αυτής της γυναίκας. Έτσι, η *Εποχή του Θερισμού* είναι ένα φιλμ μνήμης.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

ΜΕΓΑΛΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ

Promised land Haaretz hamuntacht

του **Amos Gitai (Ισραήλ, 2004)**

Νύχτα στην έρημο του Σινά. Μια ομάδα από άντρες και γυναίκες ζεσταίνονται γύρω από τη φωτιά κάτω από το σελινόφως. Οι γυναίκες είναι από χώρες της Ανατολικής Ευρώπης. Οι άντρες, που συνήθως βοσκούν τα κοπάδια τους στην περιοχή, είναι Βεδουίνοι. Αύριο θα περάσουν κρυφά τα σύνορα. Αύριο, η Νταϊάνα και οι άλλες θα υποστούν βιασμούς και ξυλοδαρμούς, και ύστερα θα πουληθούν σε δημοπρασίες. Θα περάσουν από χέρι σε χέρι και θα καταλήξουν στο «κλαμπ» της Χάνα, δύματα ενός διεθνούς δικτύου που κάνει εμπόριο λευκής σαρκός. Μια νύχτα στο κλαμπ, η Νταϊάνα γνωρίζεται με τη Ρόουζ. Της ζητά να τη βοηθήσει. Η συνάντησή τους είναι ένα ελπιδοφόρο σημάδι στην κάθοδο των γυναικών αυτών στην κόλαση...

Τετάρτη 24 Νοεμβρίου, *Cine* Φρίντα Λιάπη, 13:30

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΡΑΣΙΟΥ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Mondovino

του **Jonathan Nossiter (ΗΠΑ/Γαλλία, 2004)**

Διατρέχοντας τρεις ηπείρους, το ντοκιμαντέρ αυτό συνυφαίνει τις οικογενειακές ιστορίες δι-σεκατομμυριούχων επενδυτών της κοιλάδας Νάπα στην Καλιφόρνια, με την αντιζηλία δύο αριστοκρατικών δυναστειών της Φλωρεντίας, με τις προσπάθειες τριών γενεών μιας οικογένειας στη Βουργουνδία να περισώσουν τα λίγα στρέμματα γης που τους ανήκουν. Το κρασί είναι σύμβολο του δυτικού πολιτισμού εδώ και χιλιάδες χρόνια. Ποτέ πριν δεν ήταν τόσο απεγνωσμένος ο αγώνας για την ψυχή του. Ποτέ πριν δεν διακυβεύονταν τόσα μεγάλα ποσά. Ωστόσο, τα στρατόπεδα δεν είναι αυτά που φαντάζεται κανείς: τοπικοί παραγωγοί εναντίον πολυεθνικών, ή απλοί χωρικοί εναντίον ισχυρών επιχειρηματιών. Στον κόσμο του κρασιού, δεν ευδύνονται ποτέ οι συνήθειες ύποπτοι.

Τετάρτη 24 Νοεμβρίου, *Cine* Φρίντα Λιάπη, 20:15

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Omagh

Pete Travis
(Ireland/United Kingdom, 2004)

The Irish Troubles have been the subject of many films, but I can think of none that match the magisterial humanity director Pete Travis brings to *Omagh*. While many films about the Irish Republican Army focus on the repression and incarceration of its members or on marches and bombings, *Omagh* portrays the families of innocent victims in a manner that speaks to anyone who can imagine the loss of a son, daughter, husband or wife in an act of senseless violence. The Omagh bombing in 1998 was a confused mess that turned into a disaster. A misinterpreted warning call led police to herd people towards the bomb, resulting in the single greatest atrocity of the Troubles: the deaths of thirty-one people. Travis uses a convincing and compelling documentary style to tell the story of the Gallagher family, whose son Aiden is killed in the incident, and the havoc the bombing wreaks on their lives. Aiden (Paul Kelly) is the apple of this father's eye, a young man destined to take over the family garage business. Heartbreakingly, he just happened to be shopping when the bomb went off. In the first section of the film, Travis builds towards the bomb blast, then he shows the chaos that ensues after the explosion as families try to locate their loved ones. And then—when it is all over and reality has sunk in—he traces the painful steps the family takes to move on. With an undying sense of mission born of love, Aiden's father Michael (Gerard McSorley) sets out to find the truth of what transpired; turning his life into a single-minded quest, he forms the Omagh Self Help and Support Group made up of Catholics and Protestants alike. There has been no finer film made about the unsung victims and the grieving families left behind by catastrophe. *Omagh* is elevated to even loftier heights by the delicate, refined and simply outstanding performance of McSorley. But this is a film that draws the best from everyone involved, a stunning, subtle and delicate work that makes its points with a quiet rage and unflinching gaze. This is a magnificent and intensely moving portrait of people gently taking back their lives.

Piers Handling

Η ΕΙΡΗ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Τα εγγόνια / Les petits fils

του Ιλάν Ντουράν Κοέν (Γαλλία, 2004)

Ένας άγνωστος διασχίζει με το ποδήλάτο του μια ερημική τοποθεσία, αναζητώντας ένα μοναχικό σπίτι, κληρονομιά της οικογένειάς του. Οι κάτοικοι της περιοχής βλέπουν με καχυποψία ο ένας τον άλλον, πόσο μάλλον τον ξένο που εισβάλλει στον κόσμο τους. Η ταινία αφηγείται το τι συνέβη σε μια 15χρονη που δολοφονείται άγρια εκείνη την ημέρα...

Νέος Γαλλικός Κινηματογράφος - Τζον Κασσαβέτης, 13:00

Μετά το χδες / Masnap

του Αίλια Γιάνις (Ουγγαρία, 2004)

Στα βουνά του Κουρδιστάν ο 13χρονος Σοράν εγκαθιστά κεραίες τηλεόρασης και δορυφορικά πιάτα για τους συγχωριανούς του, που αγωνιούν να παρακολουθήσουν τα νέα της πτώσης του Σαντάμ. Ο Σοράν είναι και ο αδιαμφισβήτητος αρχηγός των συνομηλίκων του, οι οποίοι τον λατρεύουν. Ο Σοράν ερωτεύεται την Αγκρίν, ήδη μπρέρα σε ηλικία 14 ετών...

Διεθνής Επιλογή - Παύλος Ζάννας, 14:30

Η ξένη / Die Fremde

του Γκετζ Σπίλμαν (Αυστρία, 2000)

Η Μερσέδες είναι από το Μεξικό. Μαζί με τον γερμανό φίλο της, έχουν φέρει λαθραία στην Αυστρία ένα κιλό κοκαΐνη, με σκοπό να βγάλουν γρήγορα λίγα λεφτά. Στο αεροδρόμιο ξεγέλασαν τους τελωνειακούς, τώρα όμως πρέπει να κανονίσουν το ταχύτερο την αγοραπωλησία, κι ύστερα να εξαφανιστούν. Όμως τα πράγματα δεν πηγαινούν σύμφωνα με το σχέδιο...

Götz Spielmann Spotlight - Τζον Κασσαβέτης, 15:30

Σφηνάκια ευτυχίας

Little shots of happiness

του Τοντ Βέροου (ΗΠΑ, 2004)

Μια ταινία με δέμα μια γυναίκα που έχει χάσει την ταυτότητά της, και τον τρόπο που αποφασίζει να την ξαναβρεί. Η Φράνσες εγκαταλείπει τον ανισόρροπο σύζυγό της κι αρχίζει να ζει στο γραφείο της. Μετά τη δουλειά πηγαίνει κάθε βράδυ σε άλλο μπαρ, υποχρεώνοντας τον εαυτό της να βγει από το καθώς πρέπει κελυφός της με το πιστό και τις εφήμερες γνωριμίες...

Todd Verow Spotlight - Παύλος Ζάννας, 17:00

Niceland: Το νόημα της ζωής

Niceland

του Φρίντρικ Θορ Φρίντρικσον (Δανία/Γερμανία/Ισλανδία/Μ.Βρετανία, 2003)

Ο Γιέντ και η Κλοέ είναι εικοσάρηδες, ερωτευμένοι και διανοητικά καθυστερημένοι. Όταν ο Γιέντ προκαλεί κατά λάθος το θάνατο της γάτας της Κλοέ, εκείνη κλείνεται στη σιωπή και χάνει τη θέλησή της να ζήσει. Πεισμένοι ότι κάτι πρέπει να υπάρχει στη ζωή που της δίνει νόημα, κάτι που θα βοηθήσει να ξεναζωντανέψει το πνεύμα της Κλοέ, ο Γιέντ ξεκινάει για να το βρει. Θεωρώντας ότι ο Μαξ, ιδιοκτήτης μιας μάντρας για παλιόσιδερα, ξέρει την πολύτιμη απάντηση, ο Γιέντ εισέρχεται διστακτικά στον εκκεντρικό κόσμο του μοναχικού άντρα...

Διεθνής Επιλογή - Τζον Κασσαβέτης, 18:00

Αντάρης / Antares

του Γκετζ Σπίλμαν (Αυστρία, 2004)

Ο Άλεξ και η Νικόλ είναι χωρισμένοι, αλλά ο Άλεξ δεν μπορεί να ξεπεράσει το παρελθόν. Η Σόβια ταλαιπωρείται με την εγκυμοσύνη της και ζηλεύει παράφορα τον άντρα της, Μάρκο. Η ζωή της Εύας, αφοσιωμένης συζύγου και μπρέρας, έρχεται τα πάνω κάτω όταν έχει μια περιπέτεια με τον Τομάς. Αφηγούμενος τις ιστορίες των τριών ζευγαριών, ο Σπίλμαν διερευνά τις δυνάμεις πίσω από τη σεξουαλική έλξη που φέρνει τους ανθρώπους κοντά.

Götz Spielmann Spotlight - Παύλος Ζάννας, 19:30

Ερωτικό καλοκαίρι

My summer of love

του Πάβελ Παβλικόβσκι (Ολλανδία, 2004)

Η Μόνα ζει με τον αδελφό της Φιλ. Η Τάμσιν είναι πλούσια και κακομαθημένη. Η Μόνα και η Τάμσιν συναντιούνται στα χωράφια πάνω από το ήσυχο χωριό όπου ζουν και, παρά τις διαφορές τους, γεννιέται ανάμεσά τους μια έντονη φιλία. Ενώ η Τάμσιν είναι υπερβολικά και ευφάνταστη, η Μόνα είναι προσγειωμένη, με κυνικό χιούμορ. Η Τάμσιν γοητεύεται από τη Μόνα, αλλά και η Μόνα μαγεύεται από την Τάμσιν. Και οι δυο τους θέλουν να ξεφύγουν από τη ζωή που ζουν...

Διεθνής Επιλογή - Τζον Κασσαβέτης, 20:30

Ανθρώπινα τοπία

Ομάχ / Omagh

του Πιτ Τράβις (Ιρλανδία/Μ. Βρετανία, 2004)

Όταν η Ιρλανδία προετοιμαζόταν τον Ιούνιο του 1998 να ψηφίσει υπέρ της ειρήνης στο δημοψήφισμα της Μεγάλης Παρασκευής, μια ομάδα μελών του IRA οργάνωσε μια βομβιστική επίθεση στο Ομάχ, μια μικρή πόλη. Η ταινία αφηγείται την ιστορία της οικογένειας Γκάλαχερ, της οποίας ο γιος σκοτώθηκε στην επίθεση, και το πώς το γεγονός αυτό έχει ολέθριες επιπτώσεις στη ζωή τους.

Διεθνής Επιλογή - Παύλος Ζάννας, 22:00

Cool

του Τέο Φαν Χοκ (Ολλανδία, 2004)

Πέντε ανήλικοι εγκληματίες καταδικάζονται σε εγκλεισμό σε ένα ειδικό σχολείο όπου θα «αναμορφωθούν». Οι φίλοι τους προσπαθούν να τους ξαναπαρασύρουν στην παρανομία μόλις θα είναι πάλι ελεύθεροι. Κι έτσι οι πέντε ήρωες της ταινίας βρίσκονται μπροστά σε ένα δίλημμα: να ξαναμείνουν με τις παλιές τους παρέες, ή μήπως υπάρχει μια άλλη ζωή, διαφορετική από αυτήν που ως τώρα γνώριζαν;

Διεθνής Επιλογή - Τζον Κασσαβέτης, 23:00

Σωματικές έρευνες / Frisk

του Τοντ Βέροου (ΗΠΑ, 1995)

Η ταινία αφηγείται σε πρώτο πρόσωπο τις πεripeteίες ενός γκέι κατά συρροή δολοφόνου. Η ιστορία αποτελείται από μια σειρά τελετουργικών φόνων, που ζωντανεύουν μέσα από τα γράμματα που γράφει ο Ντένις στον περιστασιακό εραστή του, Τζούλιαν, και το αντικείμενο του πόδου του και μικρό αδελφό του Τζούλιαν, Κέβιν...

Todd Verow Spotlight - Παύλος Ζάννας, 00:00

Attila Janish

Θυμάμαι τον Ντέιβιντ Λιντς να λέει για την Οδό Μαλχόλαντ «Νιώθω ότι όλα μέσα μου βγάζουν κάποιο νόημα σχετικά με την πλοκή της ταινίας, όμως θα ένωθα υπέροχα αν κάποιος με βοηθούσε να την εξηγήσω». 'Η κάτι τέτοιο.

Τι ήθελα και το είπα; Ο Attila Janish βιάζεται να διαψεύσει τις τυχόν ομοιότητες: «Όλοι προσπαθούν να βρουν κάποια σύνδεση μεταξύ εμού και του Λιντς, αλλά αυτό δεν ισχύει. Το φιλμ που γύρισα μετά τις σπουδές μου, γύρω στα 1980, ήταν στο ίδιο στιλ. Όμως τότε δεν υπήρχε ένα παγιωμένο στιλ Λιντς, ο οποίος εκείνη την εποχή ήταν ιδιαίτερα νέος και θα ήταν μάλλον αδύνατον να με έχει επηρεάσει. Αν πάμε πιο βαθιά, υπάρχουν αρκετές διαφορές. Μου αρέσει πολύ ο Λιντς, μου φαίνεται ότι οι ταινίες του πλησιάζουν πιο κοντά στο όνειρο απ' ό,τι οποιουδήποτε άλλου δημιουργού στην τέχνη του κινηματογράφου. Βλέπω κάποιον να στρίβει σε μια γωνία και φοβάται χωρίς να ξέρω τον λόγο. Εγώ επίσης χρησιμοποιώ τα όνειρα, αλλά όχι με ένα τόσο οργανικό τρόπο—με ενδιαφέρει κυρίως να τα μετατρέπω σε πραγματικότητα, ή καλύτερα για να αναρωτιέμαι τι είναι μέσα και τι έξω από αυτήν. Για παράδειγμα, εγώ κι εσύ μιλάμε αυτήν τη στιγμή για την ταινία μου, και αυτή υποτίθεται ό-

τι είναι η πραγματικότητα τώρα, αυτό που θα υποθέσει κάποιος αν έρθει και μας δει. Όμως μέσα στο δικό μου και στο δικό σου μυαλό διαδραματίζονται σίγουρα πολλά άλλα πράγματα, όπως το τι θα κάνουμε μετά από αυτήν τη συνέντευξη.» Τον ρωτάω για το διαρκές ψεύδος της εικόνας, αναφέροντας το *Blow up*. Αν και μοιάζει κάπως αλλεργικός σε οποιαδήποτε νύξη περί επιρροών στο έργο του, μου αποψύσσει την δική του εφαρμοσμένη θεωρία του χάους. «Η φιλοσοφία της ταινίας έχει να κάνει με το πώς ένας άνθρωπος μπορεί να φτάσει ακόμα και στο φόντο χωρίς να το καταλάβει. Τι συμβαίνει, τότε αρχίζουμε να λοξοδρομούμε; Όταν ένα γεγονός έχει ήδη συμβεί; Νομίζω πως όχι. Καθημερινά διαπράττουμε μικρά, ας το πω, εγκλήματα, όπως το να κρύβεις από τη σύντροφό σου μια παράλληλη σχέση. Όμως όλα αυτά τα μικρά γεγονότα, όταν τοποθετηθούν μαζί, συνθέτουν τελικά τα μεγαλύτερα και πιο εντυπωσιακά. Δεν πρόκειται εδώ για ένα φιλμ whodunit, τα θεωρώ απλοϊκά και τελειώνουν με το που θα βρεθεί το πρόσωπο του δολοφόνου. Με ενδιαφέρει το ζήτημα των επιλογών, που συνθέτουν ένα χάος, ακριβώς επειδή δεν ξέρουμε ποια θα αποδειχθεί τελικά σημαντική. Το εξετάζω συνήθως στο βάθος χρόνου της μίας ημέρας, κατά την οποία συνέρχομαι από το όνειρο, ζω την πραγματικότητα και επιστρέφω στον κόσμο των ονείρων. Είναι τόσο δύσκολο να συνδέσεις ένα γεγονός με το αίτιο που το προκάλεσε, ίσως το 'γιατί' να έπεται. Κάπως έτσι ανατρέπεται η ευθύγραμμη αφήγηση.»

Επιμέλεια: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Μονάχα σαν χείμαρρο μπορώ να χαρακτηρίσω αυτό το αεικίνητο, οξυδερκές πνεύμα, τον μεγάλο προσκεκλημένο του φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Στο κινηματογραφικό του σύμπαν ο θεός απουσιάζει και ο άνθρωπος προσπαθεί να μεγαλουργήσει μέσα στην φυλακή του.

Peter Greepaway

Επεκτείνοντας τα όρια του σινεμά

Τίθεται, λοιπόν, το ζήτημα της περίφημης εξέλιξης του σινεμά. Θυμάμαι μάλιστα τον Κουστουρίτσα να λέει στο πρόσφατο Φεστιβάλ των Κανών ότι το μελλοντικό σινεμά θα είναι ένα είδος ναρκωτικού. Ή μήπως «η εξέλιξη είναι εξέλιξη» και δεν έχει θετική ή αρνητική χροιά;

Καταρχήν όταν μιλάμε για εξέλιξη πρέπει να αναφέρουμε τον Δαρβίνο, ο οποίος είπε ότι η εξέλιξη δεν πηγαίνει κάπου, είναι απλώς μια κατάσταση χωρίς συγκεκριμένο σκοπό. Επειδή πρόκειται για μια ανθρώπινη εφεύρεση, θα μπορούσα να φανταστώ δύο πράγματα: πρώτον, η επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων πρέπει να αναβαθμίζεται συνεχώς σε πνευματικό επίπεδο, έτσι ώστε να μην έχουμε πια προέδρους όπως ο Μπους, και οι άνθρωποι να εκπαιδεύονται σε ηθικό, διανοητικό και συναισθηματικό επίπεδο ώστε να αποκτήσουν καλύτερο έλεγχο του περιβάλλοντος και περισσότερες ευκαιρίες να κάνουν τις σωστές επιλογές. Πιστεύω ότι η τέχνη μπορεί να τα καταφέρει πολύ καλύτερα από τα παραδοσιακά συστήματα εκπαίδευσης, επειδή συνοδεύεται από τις αρχές της απόλαυσης.

Αυτή είναι η μία πτυχή της κατάστασης. Η άλλη είναι το να συνειδητοποιήσουμε τι εννοούμε λέγοντας σινεμά. Πρέπει να το εξετάζουμε συνεχώς, να το ερευνούμε εκ των έσω: είναι αρκετά καλό, διεγείρει αρκετά την φαντασία μας; Αυτή είναι άλλωστε και μία από τις φιλοδοξίες μου.

Όσο για αυτούς τους φόβους, δε συμφωνώ. Κοιτάξτε εκεί έξω, υπάρχουν ένα σωρό ψαράδες. Μπορεί το ψάρεμα να γίνει ναρκωτικό; Άλλωστε οι εμμονές μπορούν να γίνουν και πολύ χρήσιμες και δυνατές, επειδή κεντράρουν πάνω στην δραστηριότητά σου. Κάθε κεντραρισμένη εμμονή μπορεί λοιπόν να αποδειχθεί εξαιρετικά πολύτιμη. Τα ναρκωτικά έχουν φυσικά και την αρνητική πτυχή τους, αλλά σε έναν κόσμο όπου κυριαρχεί η μαζική επικοινωνία αυτό δεν είναι ανάγκη να συμβεί. Μια που μιλάμε όμως για ναρκωτικά, κανένα πρόβλημα δεν αντιμετωπίζεται από μόνο του – αυτό για παράδειγμα συνδέεται άμεσα με την φτώχεια και την έλλειψη ευκαιριών. Δεν καταλαβαίνω πάντως αυτές τις αντιλήψεις, θυμάμαι και τον Βέντερς να ανησυχεί για το μέλλον των εικόνων. Ποιο είναι το πρόβλημα αυτών των ανθρώπων, γιατί διακατέχονται από τόσο άγχος; Εγώ φυσικά και είμαι αισιόδοξος! Φυσικά και υπάρχει τρομερή αδικία και έλλειψη προνομίων σε αυτόν τον κόσμο, αλλά ο πολιτισμός λειτουργεί. Είναι άδικος, αλλά λειτουργεί.

Ωραία όλα αυτά, όμως ο ίδιος ο πλανήτης θα επιβιώσει τον 21ο αιώνα;

Είμαι εξαιρετικά αισιόδοξος, όπως και ο ήρωας της τριλογίας μου, ο Tulse Luper, που διατηρεί την αισιοδοξία του παρόλο που βρίσκεται διαρκώς κλεισμένος σε διάφορες μορφές φυλακής. Συμφωνώ, λοιπόν, συμβαίνουν φριχτά πράγματα γύρω μας, ένας ηλίθιος πρόεδρος επανεξελέγη στο πιο ισχυρό

έθνος του κόσμου, όμως η εξουσία του θα συνεχίσει να τίθεται υπό αμφισβήτηση και τίποτα δεν τελειώσει εδώ. Ξέρετε, όταν ρώτησαν τον ζωγράφο Φράνσις Μπέικον αν πιστεύει ότι υπάρχει περισσότερο Κακό στον κόσμο σε σχέση με το παρελθόν, αυτός απάντησε «όχι βέβαια, απλώς είναι καλύτερη η δημοσιογραφική του κάλυψη»!

Ο Tulse Luper είναι το είδος του alter-ego που θα θέλατε να έχετε;

Έτσι νομίζω, τον εφηύρα άλλωστε όταν ήμουν πολύ νέος. Υπάρχει κατά κάποιον τρόπο σε όλες μου τις ταινίες. Ακόμα και στο *Ο Μάγειρας*, ο *Κλέφτης*, η *Γυναίκα του και ο Εραστής της*, ο κεντρικός ήρωας είναι ένα είδος «κακού» Tulse Luper. Είναι λοιπόν ένα είδος alter-ego, μόνο που ποτέ δεν είχα τόσες ερωτικές περιπέτειες όσες αυτός!

Ποια είναι η δική σας «φυλακή»;

Μα, να είμαι σκηνοθέτης! Όπως ήδη έχω πει, νιώθω ότι το σινεμά είναι ένα πεπερασμένο είδος και θέλω να σπάσω τα δεσμά μου, να αποδράσω από αυτό, βρίσκοντας νέους τρόπους έκφρασης. Το σινεμά είναι μια σκοτεινή φυλακή, με πολύ αυστηρά σύνορα!

Προσπαθώντας να σπρώξετε το σινεμά ένα βήμα πιο μπροστά, νιώθετε την ανάγκη να το «επανεφεύρετε»; Ποιοι το έχουν καταφέρει πριν από εσάς;

Ακριβώς, νομίζω ότι αυτό έχει ανάγκη το σινεμά. Κάτι ανάλογο με αυτό που έχει συμβεί και στη μουσική δηλαδή. Η συνεχής επανεφεύρεσή της δεν σημαίνει ότι παύουμε να ακούμε Μότσαρτ. Ως προς το δεύτερο σκέλος της ερώτησής σας, μου είναι πολύ δύσκολο να βάλω τον εαυτό μου δίπλα σε αυτά τα μεγάλα ονόματα, αλλά θα πρέπει να αναφέρω τον Αϊζενστάιν, που εφηύρε την γλώσσα του σινεμά και τη σπουδαιότητα του μοντάζ. Υπάρχουν κι άλλοι σπουδαίοι δημιουργοί, όπως ο Γκοντάρ, που διέλυσε το σινεμά και το συνέθεσε από την αρχή. Ένας άλλος «ήρωάς» μου είναι ο Ρενέ. Νομίζω ότι το *Πέρσι στο Μαρίνμπαντ* είναι ένα μοναδικό φιλμ,

“Νιώθω ότι το σινεμά είναι ένα πεπερασμένο είδος και θέλω να σπάσω τα δεσμά μου, να αποδράσω από αυτό, βρίσκοντας νέους τρόπους έκφρασης. Το σινεμά είναι μια σκοτεινή φυλακή, με πολύ αυστηρά σύνορα!”

το οποίο έχω περάσει όλη μου τη ζωή προσπαθώντας να το ξεαναγυρίσω με τον δικό μου τρόπο.

Πιστεύετε ότι η αποδραματοποιημένη αφήγηση που θυμίζει Μπρεχτ είναι ίσως ένα κοινό στοιχείο με το *Dogville* του Τρίερ;

Ναι, βέβαια. Με το Λαρς είχαμε συζητήσει για όλα αυτά πριν από περίπου 15 χρόνια και μου είχε πει ότι είναι ιδιαίτερα επηρεασμένος από τις ταινίες μου. Μου αρέσει πολύ αυτό που κάνει, το γεγονός ότι σπρώχνει το σινεμά στα όριά του και προσπαθεί να τα επεκτείνει. Αυτές οι ιδέες φυσικά υπάρχουν ήδη, το ζήτημα είναι αν μπορούμε να τις τροφοδοτήσουμε για να κάνουμε πιο συναρπαστικό σινεμά.

Ποια είναι η θέση της κινηματογραφικής κριτικής, της γραφής γύρω από το σινεμά γενικότερα, σε αυτήν τη νέα εποχή;

Αναμφισβήτητα, πολλοί κριτικοί είναι άνθρωποι που κατέχουν μια σημαντική δύναμη στο συγκεκριμένο χώρο. Η πλειοψηφία της κριτικής γραφής όμως είναι βαρετή, επαναλαμβανόμενη και ελάχιστα περιπετειώδης. Υπήρχε μια εποχή κατά την οποία οι κριτικοί υποστήριζαν τους δημιουργούς. Τώρα έχουν δημιουργήσει ένα είδος λόμπι με το κοινό, και φοβούνται σχεδόν να διαφημίσουν μια ταινία που δεν θα αρέσει αυτόματα σε αυτό. Πρέπει όμως να βρεθεί μια εναλλακτική δίοδος στη μονοκρατορία του αμερικάνικου σινεμά. Έτσι, και οι κριτικοί πρέπει να είναι εξαιρετικά υπεύθυνοι, και να δέχονται κατά κάποιον τρόπο εκπαίδευση από τους δημιουργούς.

Πού βρίσκεται στις ταινίες σας η έννοια του θεού; (Βιάζεται να απαντήσει) Πουθενά, ο θεός δεν υπήρξε ποτέ, είναι ένα ανθρώπινο κατασκεύασμα. Φυσικά και με ενδιαφέρουν οι θρησκευτικές μυθολογίες, το βλέπετε και στο πρώτο μέρος της τριλογίας όπου ασχολούμαι εκτεταμένα με τους Μορμόνους. Όμως οι θρησκείες με απασχολούν ως παρατηρητή, τι ανάγκες εξυπηρετούν, τι φόβο εμπορεύονται. Βέβαια όλοι μας, καλώς ή κακώς, έχουμε ισχυρές ιουδαϊοχριστιανικές καταβολές. Αλλά αυτά τα βλέπω μόνο ως συναρπαστική μυθολογία και τίποτα άλλο.

Κάθε σας ταινία μοιάζει με ένα κεφάλαιο που απαντάει στο ερώτημα «τι είναι ο άνθρωπος»: αυτό που διαβάζει, αυτό που τρώει και πάει λέγοντας. Προσθέτει κάτι αυτή η τριλογία;

Φυσικά, ανέφερες ήδη ότι είμαστε όλοι φυλακισμένοι. Πιστεύω ότι ο άνθρωπος τελικά έχει ανάγκη από αυτές τις μικρές ή μεγάλες φυλακές. Άρα το ερώτημα είναι πώς μπορεί να τις αξιοποιήσει – δηλαδή, τι είναι αυτό που κάνει για τη φυλακή του. Το δεύτερο θέμα που κυριαρχεί είναι ότι δεν υπάρχει Ιστορία, υπάρχουν μόνο ιστορικοί. Δεν υπάρχει απόλυτη κατάφαση για κανένα γεγονός.

Συνέντευξη: Κωνσταντίνος Σαμαράς

2011000 2011000 0
**Η ΕΡΤ ΣΤΗΡΙΖΕΙ
 ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ**

MOVIES

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
www.ert.gr

45th Thessaloniki International Film Festival

Το Jameson πρωταγωνιστεί στο 45^ο
 Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

στις 19-28 Νοεμβρίου 2004 · www.filmfestival.gr

Μαγικές εικόνες που έρχονται να δώσουν
 μια άλλη διάσταση στην καθημερινότητά μας.
 45^ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Η έμπνευση παίρνει δεκάδες μορφές
 και γίνεται δημιουργία σε μια πόλη
 που γιορτάζει. Το Jameson, χορηγός των
 «Βραβείων Κοινού καλύτερης Ξένης και
 Ελληνικής ταινίας» υποστηρίζει δυναμικά αυτή
 τη μεγάλη εκδήλωση. Εσείς απλά, ζήστε
 στον μαγικό κόσμο του κινηματογράφου και
 απολαύστε ξεχωριστές στιγμές,
 παρέα με το Jameson.

THERE'S SOMETHING ABOUT JAMESON

www.jameson.gr

Απολαύστε υπεύθυνα

Χαιρετά μας στον πλάτανο (e tanti saluti)

του Δημήτρη Μακρή

Ηταινία αφηγείται την ιστορία του Μάκη, ενός μικρού παιδιού που μεγαλώνει στην περίοδο της απριλιάνης χούντας. Ξεκινώντας από την παραμονή πρωτοχρονιάς του 1968 και φτάνοντας στο βράδυ της Ανάστασης της ίδιας χρονιάς –πρώτης επετείου του πραξικοπήματος– παρακολουθούμε το μικρό πρωταγωνιστή στο σπίτι του, στην Ελευσίνα, όπου ζει με την δαιμόνια γιαγιά του και τον φιλοκαθεστωτικό πατέρα του. Η οικογένεια δέχεται την επίσκεψη δύο συγγενών εξ Αμερικής και, ταυτόχρονα, έρχεται για πρώτη φορά σε επαφή με την τηλεόραση. Ο Μάκης, που έχει χάσει τη μητέρα του, θα μεγαλώσει κάτω από την υστερία της γιαγιάς του, κάτω από τα ερωτολογήματα του πατέρα του και, κυρίως κάτω από την καταπίεση και τη φθορά μιας κοινωνίας που «μπήκε στο γύψο». Οι έντονοι ανταγωνισμοί στις οικογενειακές σχέσεις, ο επίπλαστος «εκσυγχρονισμός», η σκοτεινή πολιτική κατάσταση και η κίτς αισθητική της εποχής αποτυπώνονται και αντανakλνται στον ψυχισμό του παιδιού, που τα παρακολουθεί όλα αυτά ως σιωπηλός μάρτυρας. Το αποτέλεσμα είναι, ασφαλώς, να πληγωθεί ανεπίστρεπτα η παιδική του αθωότητα. Δύο χρόνια μετά το Όσο υπάρχει αλκοόλ, ο Δημήτρης Μακρής μας παραδίδει μια κωμωδία πάνω στη διαλεκτική σχέση κοινωνίας και ψυχισμού. Στήνοντας τον μικρό ήρωά του σ' ένα σπίτι-μικρογραφία μιας εποχής, ο σκηνοθέτης αναλύ-

Μια κωμωδία πάνω στη σχέση ενός παιδιού με το οικογενειακό του περιβάλλον το 1968.

ει την γκροτέσκα αλλά και επώδυνη εμπειρία του να είσαι παιδί την περίοδο της χούντας. Το σενάριο της ταινίας βασίζεται στο βιβλίο του Γεράσιμου Δενδρινού *Χαιρετίσματα από το Νότο*. Μικρός Μάκης είναι ο Παναγιώτης Φιλιππίδης, τη γιαγιά του υποδύεται η Μπέτυ Βαλάση ενώ το ρόλο του πατέρα ερμηνεύει ο Πάνος Κρανιδιώτης. Γ.Π.

Τετάρτη 24 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 17:30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Για το κίτς της δικτατορίας

Δημήτρης Μακρής, σκηνοθέτης της ταινίας

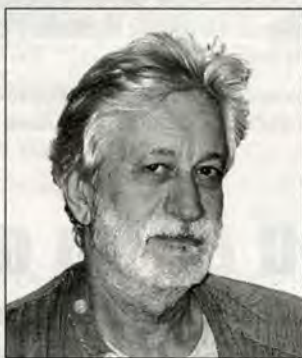
Έχετε δηλώσει ότι εμπιστεύεστε τη νέα ελληνική λογοτεχνία και γι' αυτό προτιμάτε να γυρίζετε ταινίες βασισμένες σε βιβλία. Συγκεκριμένα, στο βιβλίο του κ. Δενδρινού πώς καταλήξατε;

Κατ' αρχήν μ' αρέσει το σενάριο της Ελευσίνας, ο χώρος της. Κάθε φορά, ειδικά όταν πέρναγα από 'κει βράδια, σκεφτόμουν ότι ήταν ένα φοβερό σενάριο – με τα ναυπηγεία, τους ψηλούς πύργους, τις σιδηρομεταφορές, τα μεγάλα σιλό πετρελαίου... Πάντα έλεγα ότι κάτι πρέπει να κάνω πάνω στο σκηνικό της Ελευσίνας. Όταν είχα διαβάσει παλιά το βιβλίο του Δενδρινού «Χαιρετίσματα απ' το Νότο», είδα ότι προσφερόταν για να κάνω κάτι πάνω σ' αυτό το θέμα. Αλλά, βέβαια, δεν ήταν μόνο αυτό, ήθελα να προχωρήσω περισσότερο. Έπειτα, ήταν ο χρόνος στον οποίο εξελίσσεται, η επταετία – αν και βέβαια εγώ επικεντρώθηκα μόνο στους τέσσερις πρώτους μήνες.

Γιατί μέναιτε μόνο στους πρώτους μήνες της δικτατορίας;

Διότι με ενδιέφερε λιγότερο η ιστορική πτυχή. Αυτό έχει χιλιοεπωθεί και χιλιοαναλυθεί. Το έχω πει κι εγώ ο ίδιος – ξεκίνησα με το *Εδώ Πολυτεχνείο*. Δεν ήθελα να μιλήσω για αυτή καθαυτή τη δικτατορία. Εγώ ήθελα να μιλήσω περισσότερο για άλλα πράγματα που με ενδιέφεραν, όπως είναι το κίτς της δικτατορίας, οι ανθρώπινες σχέσεις κάτω από ένα τέτοιο καθεστώς και, γενικά, το σκηνικό της Ελευσίνας. Γι' αυτό η Ελευσίνα παίζει ρόλο στην ταινία. Κάποια στιγμή η γιαγιά λέει «Να χαθεί η κωλόπολη!». Αν και, βέβαια, όλα όσα βλέπετε στην ταινία είναι πλατό –σπίτια, ντυσίματα, επιπλώσεις, όλα είναι φτιαγμένα.

Συνδέοντας το κίτς με τον ολοκληρωτισμό, δεν θα έπρεπε και σήμερα,

βλέποντας την κατάσταση στην τηλεόραση, να ανησυχούμε;

Πάντοτε πρέπει να ανησυχούμε. Αυτό ακριβώς λέω κι εγώ. Το κίτς της δικτατορίας ήταν η γκλαμουριά της τηλεόρασης. Στην τηλεόραση συμβαίνει και το κίτς της εποχής που διανύουμε. Νομίζω ότι το έχω εντοπίσει αυτό. Η ταινία αναφέρεται σ' εκείνη την περίοδο, όμως, αναλύοντας εκεί-

νο τον μικρόκοσμο είναι σαν να λύνεις όλο τον κόσμο. Η πηγή της αφήγησης δεν τοποθετείται χρονικά.

Ήταν δύσκολο να βρείτε έναν μικρό πρωταγωνιστή όπως τον θέλατε;

Το να δουλεύεις με παιδιά είναι η πιο δύσκολη δουλειά. Ο Χίτσκοκ είχε πει πως δεν θα δούλευε με ζώα και με παιδιά. Πρωταγωνιστής στην ταινία είναι ο πιτσιρικάς, διότι οτιδήποτε συμβαίνει φαίνεται μέσα από τα μάτια του. Είναι πρωταγωνιστής κυρίως δια της σιωπής του. Έκανα πάρα πολλά κάστιγκ, είδα πάρα πολλά παιδιά, τα ανάλυσα πάνω σε σκηνές και ο Παναγιώτης ο Φιλιππίδης ήταν αυτός που με βοήθησε περισσότερο.

Είστε ικανοποιημένος από την χρηματοδότηση που έλαβε η ταινία σας από το ΕΚΚ;

Κοιτάζτε, δεν θα ήθελα να επιμείνω σ' αυτό το θέμα. Έχω την εφημερίδα της μέρας που ανακοινώθηκαν οι χρηματοδοτήσεις και φαίνεται. Πάντως, εγώ τη γύρισα τη ταινία. Έχω γυρίσει και ταινίες για τις οποίες δεν έχω πάρει δραχμή από το Κέντρο. Η *Καγκελόπορτα* ή οι *Κεκαρμένοι*, ταινία που πήγε στο φεστιβάλ της Βενετίας, δεν πήραν τίποτα.

Πάντως, στο εξωτερικό έχετε διακρίσεις ενώ στη Θεσσαλονίκη δεν έχετε βραβευτεί...

Πράγματι, μόνο με την *Καγκελόπορτα* πήρα ένα Βραβείο Κριτικών, το 1978. Τότε ακόμη δεν με ξέρανε!

Μια γιαγιά σούργελο

Μπέτυ Βαλάση, ηθοποιός της ταινίας

Είχατε ξανασυνεργαστεί με τον κ. Μακρή στο παρελθόν;

Είχαμε δουλέψει μαζί σ' ένα σήριαλ-ντοκιμαντέρ για την τηλεόραση, πάνω σ' ένα βιβλίο του Κατσιμπάρδη. Ήταν πολύ ενδιαφέρον, εκείνη τη συνεργασία με ικανοποίησε πολύ. Κι εκτός απ' αυτό, υπήρχε και μια φιλία, η οποία είχε ως επακόλουθο την συνεργασία σ' αυτήν την ταινία. Του έχω μια πολύ μεγάλη εκτίμηση, μια αγάπη και οπωσδήποτε θέλω ο άνθρωπος αυτός να δικαιωθεί. Πάντως, η ταινία αυτή έγινε με πάρα πολύ μεγάλη δυσκολία, διότι τα χρήματα που διατέθηκαν από το ΕΚΚ ήταν ίσως από τα μικρότερα ποσά που δόθηκαν. Ο Δημήτρης έκανε ένα θαύμα με αυτά τα μέσα που είχε. Είναι παλιός τεχνίτης του σινεμά και ήταν πίσω απ' όλα.

Έχετε δει την ταινία ολοκληρωμένη; Τι εντύπωση σας άφησε; Την έχω δει. Ανεξάρτητα από το αν είναι ή όχι λαμπρό το αποτέλεσμα, ο Δημήτρης έκανε μια πολύ τίμια προσπάθεια για να εκπληρώσει αυτό που διάλεξε. Και το θέμα της είναι πολύ σημαντικό. Εγώ στέκομαι στην ιδέα του και την προσπάθειά του. Το αποτέλεσμα ας το κρίνουν άλλοι. Ο στόχος, πάντως, υπηρετήθηκε.

Η ταινία δίνει ιδιαίτερη έμφαση στην αισθητική διάσταση της χούντας, στο κίτς...

Μα βέβαια... Αν ήταν κίτς η εποχή; Καρακίτσα! Αλλά αυτό ήταν η ελαφριά μορφή του πράγματος. Εδώ γινότανσαν εγκλήματα, σημεία και τέρατα –υπέφεραν άνθρωποι. Αλλά, βέβαια, θα ήταν άδικο να πούμε ότι οι καλλιτέχνες της εποχής έμειναν αμέτοχοι, νοιάστηκαν και δραστηριοποιήθηκαν με χίλιους δυο τρόπους.

Το σπίτι στο οποίο διαδραματίζεται η ταινία λειτουργεί περίπου ως μικρογραφία της κοινωνίας της εποχής, όπου το παιδάκι συμβολίζει το μέλλον, τη μελλοντική κοινωνία που διαπλάθεται υπό τις σκοτεινές συνθήκες της χούντας. Ο δικός σας χαρακτήρας τι συμβολίζει;

Ένα σούργελο είναι αυτή η γυναίκα! Μέσα στο μικρόκοσμό της και σύμφωνα με τη νοημοσύνη της κινείται κατά γελοίο τρόπο. Αλλά, είτε καλός είναι ο χαρακτήρας είτε τέρας, θα πρέπει να τον υπηρετήσεις με τα ανάλογα δεδομένα. Θα πρέπει να βρεις πράγματα να χαρίσεις στον χαρακτήρα σου, να του χαρίσεις, όπως σ' αυτήν την περίπτωση, την κίτσαριά του. Δεν είναι εύκολο!

Φέτος συμμετέχετε σε δύο ταινίες (*Χαιρετά μας τον πλάτανο* και *Αγάπη στα 16*) με παρόμοιο θέμα (τον κόσμο μέσα από τα μάτια ενός παιδιού) υποδυόμενη και στις δυο τον ίδιο ρόλο –της γιαγιάς...

Πράγματι, όμως υπάρχει διαφορά: είναι μεν δύο γιαγιάδες, αλλά είναι τελείως διαφορετικές μεταξύ τους. Η μία είναι ένας άγγελος και η άλλη είναι ένα σούργελο!

Συνεντεύξεις: Γιάννης Παλαβός

Ένας άνθρωπος παντός καιρού

του Γιάννη Σολδάτου

Το φιλμ του Σολδάτου σκιαγραφεί το πορτρέτο του καλλιτέχνη και ανθρώπου Βέγγου μέσα από ταινίες, σχόλια, αναφορές και αναμνήσεις που σφράγισαν την πορεία του. Από την πρώτη του εμφάνιση στη *Μαγική πόλη*, στις cult ταινίες της σειράς *Θου-βου* και τελικά στις συνεργασίες με τον Βούλγαρη και τον Αγγελοπούλο, η πολυδιάστατη τέχνη του Θανάση Βέγγου αναλύεται στο ντοκιμαντέρ απ' όλες τις πλευρές της. Η (και... φυσιογνωμική) συγγένειά του με τον Καραγκιόζη και η αυθεντικά λαϊκή ρίζα της τέχνης του συνιστούν σημαντικά πολιτισμικά φαινόμενα που όφειλαν να μελετηθούν - κι αυτός ακριβώς είναι ο στόχος του Γιάννη Σολδάτου. Άλλωστε, η εκτίμηση του προς το πρόσωπο του Θανάση Βέγγου είναι δεδηλωμένη ήδη από τη γνωστή *Ιστορία του Ελληνικού Κινηματογράφου* την οποία έχει εκδώσει, αλλά και από τη συνεργασία τους στην ταινία *Το αίνιγμα* (1998). Το ντοκιμαντέρ του Σολδάτου αποτελεί «μεταφορά», κατά κάποιο τρόπο, του ομώνυμου βιβλίου-αφιέρωματος που κυκλοφόρησε ο σκηνοθέτης και συγγραφέας πριν λίγα χρόνια.

Έργα και η-μέρες του διασημότερου Έλληνα «Θανάση»

Τετάρτη 24 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 13:00

Γ.Π.

Hardcore

του Ντένη Ηλιάδη

Η Μάρθα έχει μπλεχτεί σε μια επιχείρηση πορνείας. Μοιάζει να δέχεται παθητικά αυτή τη ζωή της, μοιάζει να έχει αποδεχτεί αυτήν την καθημερινότητα της. Και τότε έρχεται η Νάντια. Η Νάντια είναι νεότερη, φρέσκια στη δουλειά, όχι φθαρμένη και παραδόξως πολύ διεκδικητική. Αρχικά η Μάρθα νιώθει να απειλείται. Η Νάντια όμως την πλησιάζει κι ανάμεσά τους γεννιέται μια παράξενη σχέση. Μια σχέση μεγαλύτερη από τη φιλία, μια σχέση πολύ παράδοξη για να χαρακτηριστεί ερωτική. Η μια μοιάζει να έχει ανάγκη την άλλη. Η Μάρθα χρειάζεται την αποφασιστικότητα της Νάντιας, η Νάντια μοιάζει να έχει ανάγκη την ανθρωπιά της Μάρθας. Μαζί με δυο αγόρια της επιχείρησης θα δημιουργήσουν μια παράδοξη μορφή οικογένειας. Τι είδους οικογένεια μπορεί να δημιουργηθεί από άτομα που δεν έχουν μάθει να αγαπάνε. Μια άλλη εκμετάλλευση ξεκινάει. Ένα πάρε δώσε που στο τέλος θα αποδειχθεί καταστροφικό. Ο Ντένης Ηλιάδης προσεγγίζει το ζοφερό κόσμο των κοριτσιών δίνοντας του χρώμα. Τίποτα δε θυμίζει παλιό μελό. Η συγκίνηση, ο πόνος, η δυστυχία απορρέουν από τις καταστάσεις και όχι από την εικόνα. Η σκηνοθεσία κάνει το παν για να βυθιστεί και να καταλάβει τον βαθύτερο ψυχισμό των δυο κοριτσιών. Κι αυτό κάνει τις καταστάσεις ακόμα πιο δυνατές, τον κόσμο τους ακόμα πιο αληθινό.

Μια ταινία για την ομορφιά μέσα στη νοσηρότητα και την ευαισθησία μέσα στη βία.

Β.Ρ.

Τετάρτη 24 Νοεμβρίου, Cine Τάινι Μαρκετάκη, 13:00

Για το φαινόμενο «Βέγγος»

Γιάννης Σολδάτος, σκηνοθέτης της ταινίας

Η ιδέα για την ταινία προϋπήρχε του βιβλίου ή προέκυψε αργότερα; Βιβλίο και ταινία είναι δύο ανεξάρτητα έργα ή λειτουργούν συμπληρωματικά;

Θα έλεγα ότι λειτουργούν συμπληρωματικά. Ο Βέγγος είναι μια ιστορία με την οποία ασχολούμαι χρόνια. Πέρα από το ότι είναι φίλος, είναι για μένα ένα κεφάλαιο του ελληνικού κινηματογράφου αλλά και του νεοελληνικού πολιτισμού. Είχα συγκεντρώσει υλικό, είχα κατά καιρούς γράψει κάποια κείμενα, και, μέσα από αυτά, συγκεντρώθηκαν κάποια στιγμή και βγήκε το βιβλίο. Παράλληλα, υπήρχε η ιδέα να γίνει και κάποια ταινία κάποτε, αλλά, όχι μόνο δεν αισθανόμουν έτοιμος, αλλά και ο ίδιος ο Βέγγος δεν ένιωθε ότι θα έπρεπε να γίνει αυτό. Κάποια στιγμή οι αντιστάσεις αυτές κάμφθηκαν και, τελικά, η ταινία έγινε.

Πώς άλλαξε γνώμη ο κ. Βέγγος;

Κοιτάζτε, δεν είναι ότι ήταν από την αρχή κατηγορηματικός, απλώς πάντα φοβάται την «επιθε-

ση της δόξας», όπως έλεγε και ο Σκαρίμπας. Αλλά δεν είναι απαγορευτικός. Εάν έχει εμπιστοσύνη σε κάποιον και αυτός ο κάποιος επιμένει, στο τέλος κάμπτεται.

Πώς εξηγείται, κατά τη γνώμη σας, η καθολική αποδοχή του Βέγγου από το κοινό επί πέντε ολόκληρες δεκαετίες;

Είναι ακριβώς αυτό που είπα πριν: ο Βέγγος είναι ένα φαινόμενο, ένα σύμβολο κι ένα σήμα που πάνω του

ο άλλος αναγνωρίζει τις δικές του καταστάσεις και τα δικά του πράγματα. Ο Βέγγος είναι η έκφραση του νεοέλληνα με τον καλύτερο τρόπο. Γι' αυτό ήρθε η αποδοχή του. Εγώ τόσα χρόνια είχα καταλάβει τι είχε κάνει και τι σήμαινε ο Βέγγος -δεν πήγα δηλαδή ψάχνοντας, ήξερα τι ήθελα να πω- και με την ταινία αυτή ήθελα να το δείξω και στους άλλους. Και φαντάζομαι ότι το κατάφερα. Και η δήλωση του Θόδωρου Αγγελόπουλου, που είπε «τώρα κατάλαβα πια τι έχει κάνει πια αυτός ο άνθρωπος και τι έχει προσφέρει», λειτούργησε σαν δικαίωση για μένα.

Μιχάλης Γαλανάκης φωτογραφία, μοντάζ, ήχος, και παραγωγή

[...] Η διαδικασία παραγωγής της ταινίας ήταν διδακτική και απολαυστική. Και μόνο ότι είχα την ευκαιρία να δω πάνω από πενήντα ταινίες του Θανάση Βέγγου ήταν ένα καλό μάθημα ελληνικού κινηματογράφου. Οι όποιες δυσκολίες ξεπεράστηκαν από το ότι ο Γιάννης Σολδάτος είχε κατασταλαγμένη άποψη για το χειρισμό του θέματος.

[...] Το ντοκιμαντέρ οφείλεται περισσότερο σ' αυτούς που μίλησαν και συμμετείχαν καταθέτοντας ένα κομμάτι της προσωπικής τους εμπειρίας με τον Θανάση Βέγγο.

Συνεντεύξεις: Γιάννης Παλαβός

Πέρα απ' τα στερεότυπα

Ντένης Ηλιάδης, σκηνοθέτης της ταινίας

Τι σας κέντρισε στο βιβλίο ώστε να το μεταφέρετε στον κινηματογράφο;

Συνδυάζει απίστευτη τρυφερότητα με απίστευτη σκληρότητα, κάτι που συναντάω στις περισσότερες εκφάνσεις της καθημερινής μου ζωής.

Στην ταινία σας υπάρχουν συνεχείς αναφορές στην πορνεία, τα ναρκωτικά, τη βία.

Η ταινία έχει πάνω απ' όλα δύο πολύ ενδιαφέροντες, διεστραμμένα συμπληρωματικούς χαρακτήρες. Εστιάζοντας στη σχέση τους και αποφεύγοντας να κάνεις ταινία «περιβάλλοντος», γλιτώνεις και την τυποποίηση.

Πιστεύετε ότι οι ηρωίδες σας είναι πρόσωπα αναγνωρίσιμα;

Απόλυτα. Απλώς η ακρότητα των περιστάσεων τους βοηθά να αποστάξουν την ουσία τους, χωρίς ημίμετρα.

Ποιο θεωρείτε εσείς το ισχυρότερο στοιχείο της ταινίας σας;

Τη σχέση των δύο ηρωίδων και πώς μια πρόωρη, ισοπεδωτική κακοποίηση, μεταλλάσσει τα πιο υγιή όνειρα σε κάτι τρομακτικό. Επίσης, το γεγονός πως επιλέξαμε να πούμε την ιστορία τους μ' έναν καθόλου ευνόητο και εύκολο τρόπο: μέσα από την ακρωτηριασμένη παιδικότητά τους και όχι μέσα από μια δήθεν τρυχιά ματιά ηδονοβλεψία.

Δανάη Σκιάδη, ηθοποιός της ταινίας

[...] Η πρώτη μου αντίδραση όταν διάβασα το σενάριο ήταν να αρνηθώ. Με φόβισε πολύ για δύο λόγους: Πρώτον, ήταν το ίδιο το σενάριο που ήταν αρκετά σκληρό και δεύτερον υπήρχε ο φόβος γιατί ακριβώς θα ήταν και η πρώτη μου δουλειά. Μου πήρε πολύ χρόνο για να αποφασίσω να το κάνω. Ο χρόνος που πέρασε και με έκανε να το σκεφτώ καλύτερα και το γεγονός ότι εμπιστευθήκα τους δημιουργούς, το Ντένη και τους υπόλοιπους συντελεστές ήταν αυτά που με έκαναν να πω το ναι. Ένωσα δηλαδή ότι θα είναι κάτι καλό.

[...] Κάναμε πολλές βόλτες με τον Ντένη στην Ομόνοια, σε διάφορες γωνίες, σε διάφορα σημεία της πόλης που είναι το περιθώριο είναι μια πραγματικότητα. Αρκετά πράγματα τα φαντάστηκα για το χαρακτήρα της Νάντιας. Δεν ήταν μόνο ό,τι είδαμε σαν πραγματικότητα αλλά μέσα από αυτά που συζητήσαμε με το Ντένη δημιουργήσαμε μια κατάσταση που μπορεί να μην βασίζεται απόλυτα στην πραγματικότητα, αλλά πιστεύω ότι είναι πολύ αληθινή.

[...] Κάναμε πάρα πολλές πρόβες με τον Ντένη, πριν ξεκινήσουν τα γυρίσματα της ταινίας, κάτι που εμένα με βοήθησε πάρα πολύ. Με έκανε να καταλάβω ακριβώς τι συμβαίνει στο σενάριο. Νομίζω ότι στις πρόβες έγινε μια πολύ καλή κατανόηση του σεναρίου και του χαρακτήρα. Έτσι με βοήθησε στο να γνωρίσω την αιτία αυτής της σχέσης, να καταλάβω γιατί συμβαίνουν στην ουσία τα γεγονότα.

Συνεντεύξεις: Βαγγέλης Ρηγάς

Μαραθώνιος

του Αντώνη Κόκκινου

Ο Ανδρέας, χρόνια τώρα τρέχει στους δρόμους της Αθήνας. Το ίδιο κάνει και τώρα. Βρισκόμαστε στην Αθήνα λίγο πριν τους Ολυμπιακούς Αγώνες κι ο Ανδρέας 45 χρονών πια προπονεί έναν νέο αθλητή που πρόκειται να συμμετάσχει στο Μαραθώνιο. Κι ό ίδιος όμως συνεχίζει να τρέχει. Τρέχει σε μια πόλη που μοιάζει να τρέχει κι αυτή. Όλοι κυνηγούν το χρόνο. Όλοι τρέχουν για να προλάβουν κάτι. Ο αθλητής τη νίκη, η Αθήνα τους αγώνες κι ο Ανδρέας τι; Ο Ανδρέας ψάχνει να βρει κάτι. Αναζητά το βλέμμα, αναζητά την επαφή. Στο δρόμο του συναντά διάφορες γυναίκες. Από όλες παίρνει κάτι. Μια συμβουλή, μια παραίνεση, μια αγάπη ίσως. Μπορούν όμως να του δώσουν αυτό που ψάχνει. Κι εκείνος αν το βρει θα μπορέσει να το εισπράξει. Ο Ανδρέας στο μοναχικό του δρόμο συνεχίζει να κάνει αυτό που ξέρει καλύτερα. Συνεχίζει να τρέχει.

B.P.

Τετάρτη 24 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 22:00

Μια ταινία για την αγωνιώδη αναζήτηση των βλεμμάτων.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Τρέχοντας στους δρόμους της Αθήνας...

Αντώνης Κόκκινος, σκηνοθέτης της ταινίας

Πείτε μου λίγο για τα γυρίσματα στην προ Ολυμπιακή Αθήνα.

Δεν αντιμετωπίσαμε δυσκολίες με την έννοια ότι αν και κάναμε αρκετά γυρίσματα σε αρκετά κεντρικούς δρόμους της Αθήνας, την Πανεπιστημίου τη Σταδίου, την παραλιακή εν μέσω έργων για την Ολυμπιάδα, είχαμε τις απαραίτητες άδειες και ήμασταν πολύ οργανωμένοι.

Πως ξεκίνησε η ιδέα για τη δημιουργία της ταινίας;

Μέσα στην ταινία υπάρχει μια ενότητα που την διαπερνά και είναι ένας άνθρωπος που τρέχει στους δρόμους της Αθήνας. Ήθελα λοιπόν να κάνω μια ταινία με έναν άνθρωπο που τρέχει, με έναν άνθρωπο που έχει μεγάλη σχέση με το χρόνο, που κυνηγάει το χρόνο ή ο χρόνος τον κυνηγάει. Τα υπόλοιπα ήρθαν το ένα μετά το άλλο. Η πρώτη ιδέα όμως ήταν αυτή. Και με δεδομένο τον ερχομό των Ολυμπιακών Αγώνων το βρήκα πολύ ενδιαφέρον να τρέχει στην προ Ολυμπιακή Αθήνα. Η ουσία πάντως για μένα της ταινίας είναι η ανάγκη του ήρωα να επικοινωνήσει μέσα από τα βλέμματα. Τρέχει ουσιαστικά για να δει. Τρέχει για να συναντήσει βλέμματα.

Η ταινία θα μπορούσε να λειτουργήσει πιστευότατα στο μέλλον και με έναν ντοκιμαντερίστικο τρόπο, μιας και αποτυπώνεται η εικόνα της πόλης σε μια τόσο σημαντική στιγμή;

Αν σκεφτεί κανείς ότι είναι μια ταινία που έχει να κάνει με τη ζωή μέσα σε μια πραγματικότητα υπαρκτή, να θα μπορούσε να το δει κανείς έτσι. Από την άλλη οποιαδήποτε ταινία που αναφέρεται και γυρίζεται σε μια εποχή, ανάλογα θα μπορούσε να χαρακτηριστεί έτσι. Η ιστορία πάντως της ταινίας είναι φιλίον δεν είναι ντοκιμαντέρ.

Πείτε μου λίγο για την επιλογή των ηθοποιών σας.

Πάντα εγώ τους ηθοποιούς μου τους επιλέγω ανάλογα με τις ανάγκες της ταινίας. Ανάλογα με το πώς βλέπω την ταινία και το σενάριο μου, έτσι επιλέγω και τους ηθοποιούς. Με αυτήν την έννοια αν υπήρξε κάποια ιδιαιτερότητα στην ταινία, αυτή είναι η επιλογή του νεαρού αθλητή που τον ερμηνεύει ο Μιχάλης Γκούσης, ο οποίος είναι πραγματικός αθλητής. Επειδή αυτός στην ταινία υποδύεται το ρόλο ενός νέου που είναι η ελπίδα της Ελλάδας για να κερδίσει το Μαραθώνιο στους Ολυμπιακούς Αγώνες. Επειδή στην ταινία πρέπει να τρέχει αρκετά, προτίμησα να επιλέξω έναν πραγματικό αθλητή. Προτίμησα λοιπόν να πάρω έναν αθλητή και να τον εκπαιδεύσω να παίξει, αντί να πάρω έναν ηθοποιό και να τον εκπαιδεύσω να τρέχει, θεωρήσα ότι αυτό θα ήταν πιο δύσκολο.

Οι πρόβες όλων των ηθοποιών πάντως κράτησαν αρκετά, γιατί είναι μια ταινία που παίζουν σημαντικό ρόλο οι χαρακτήρες, είναι μια ταινία χαρακτήρων. Άλλωστε είμαι από τους σκηνοθέτες που πάντα κάνω αρκετές πρόβες με τους ηθοποιούς μου. Θέλω στο γύρισμα να είμαστε έτοιμοι, δε θέλω να υπάρχει αυτοσχεδιασμός, είμαι αυτής της γνώμης.

Από το Τέλος εποχής έχουν περάσει ακριβώς δέκα χρόνια και στο μεταξύ έχετε γυρίσει τέσσερις ταινίες. Πόσο εύκολο είναι να μπορείς να γυρίζεις ταινίες στην Ελλάδα;

Η αναγκαιότητα μου εμένα μέσα σ' αυτά τα χρόνια ήταν να κάνω αυτές τις ταινίες. Άλλοι σκηνοθέτες μπορεί να κάνουν και περισσότερες, άλλοι λιγότερες. Δε νομίζω πάντως ότι είναι ποσοτικό το θέμα. Τώρα όσον αφορά την Ελλάδα είναι μια μικρή αγορά και αυτό δυσκολεύει τα πράγματα για το γύρισμα μιας ταινίας. Από την άλλη οι 25 περίπου ταινίες που γυρίζονται κάθε χρόνο δεν είναι και λίγες. Το επιδιωκόμενο πάντα είναι να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις να γυριστούν και περισσότερες. Γιατί το σινεμά σημαίνει ταινίες, να μπορούν να γυρίζονται ταινίες.

Αναστάσιος Βασιλείου, παραγωγός της ταινίας

[...] Ο ρόλος του παραγωγού στην Ελλάδα και την Ευρώπη είναι διαφορετικός, από ότι στην Αμερική. Παραγωγός είναι συνήθως ο άνθρωπος από τον οποίο ξεκινάνε τα πράγματα στο σινεμά. Είναι αυτός που έχει την ευθύνη να πάρει μια ιδέα που πρόκειται να γίνει σενάριο, ένα σενάριο που προκύπτει και μπορεί να είναι καλό ή κακό, αν είναι καλό και προχωρήσει να βρει όλους εκείνους τους χρηματοδοτικούς πόρους για να μπορέσει το σενάριο να γίνει ταινία. Από κει πέρα σε συνεργασία με το σκηνοθέτη να βρούνε τους συντελεστές της ταινίας, να βρούνε τους τεχνικούς, τους ηθοποιούς κτλ. Βέβαια εκτός από τον καλλιτεχνικό τομέα του παραγωγού υπάρχει και ο οικονομικός. Εκεί ξεκινάει ένας άλλος Γολγοθάς, η ταινία δηλαδή να βρει αίθουσες, να βρει τη συνάντησή της με το κοινό. Και βεβαίως να υπάρξει η εμπορική εκμετάλλευση της ταινίας στο μέλλον, να πουληθεί, να προβληθεί.

[...] Ένα κυρίαρχο μέλημα από την αρχή ήταν να βρει η ταινία διανομή. Πιστεύουμε ότι μια ταινία δε γίνεται για να μείνει στα συρ-

τάρια, μια ταινία γίνεται για να συναντηθεί με το κοινό. Όλες οι ταινίες λοιπόν στις οποίες έχω δουλέψει είχαν διανομή. Αυτό βέβαια είναι ένα πολύ μεγάλο άγχος και δυστυχώς και στην Ελλάδα και στο εξωτερικό δεν καταφέρνουν όλες οι ταινίες να έχουν διανομή. Αυτήν την περίοδο συζητάμε για τη διανομή αυτής της ταινίας.

[...] Η ιστορία αυτής της ταινίας διαρκεί τρία χρόνια. Προβλήματα υπήρξαν πάρα πολλά. Από το σενάριο που έπρεπε να γραφτεί και να ξαναγραφτεί πολλές φορές, μέχρι την αναζήτηση των χρημάτων για να γίνει η ταινία. Στην αρχή δεν είχαν βρεθεί όλα τα χρήματα τα οποία απαιτούνταν, κάτι που έπρεπε να λύσουμε. Από κει και πέρα υπήρξαν κι άλλα προβλήματα αλλά είμαστε της λογικής ότι πρόβλημα είναι κάτι που θέλει τη λύση του, άρα υπάρχει λύση, προσπαθήσαμε και τα αντιμετωπίσαμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Πολλά προβλήματα είχαν να κάνουν με τους Ολυμπιακούς αγώνες που ήταν κι ένα φυσικό ντεκόρ για μας, αλλά καταλαβαίνετε πόσο δύσκολο ήταν να γίνουν τα γυρίσματα. Άλλες φορές με κατανόηση κι άλλες φορές με λίγο πείσμα τα προβλήματά τα ξεπεράσαμε.

Συνεντεύξεις: Βαγγέλης Ρηγάς

Από το βιβλίο στην οθόνη

Το Εθνικό Κέντρο Βιβλίου για πρώτη φορά στο 45ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

www.ekebi.gr

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

Το ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΒΙΒΛΙΟΥ οργανώνει Προβολές | Ημερίδες Συζητήσεις | Ειδικές εκδόσεις Βραβεία σεναρίου

Οι τιάχθηκε ένα περίπτερο στο Festival Centre γεμάτο βιβλία και ταινίες. Ταινίες που βασίστηκαν σε βιβλία, βιβλία που έγιναν ταινίες, βιβλία που μιλούν για το σινεμά. Επίσης έχει εκδοθεί ένα έγχρωμο δεκαεξαεπίδο φυλλάδιο τις γραπτές μαρτυρίες ελλήνων σκηνοθετών, σεναριογράφων, ηθοποιών, παραγωγών και συγγραφέων που συμμετείχαν στη διαδικασία της μεταφοράς ενός βιβλίου σε ταινία. Το σχέδιο του εξωφύλλου υπογράφει ο σκιτσογράφος Βαγγέλης Χερουβεΐμ. Αναζητήθηκαν όλες τις ταινίες, από αρχής ελληνικού κινηματογράφου, βασισμένες σε ελληνικά βιβλία. Εκατόν δέκα οκτώ βιβλία κλασικά, αγαπημένα ή και άγνωστα ακόμη που έγιναν εικόνες μέσα από την προσωπική ματιά ενός άλλου δημιουργού.

Ήδη από το 1999 το EKEBI διοργανώνει (σε συνεργασία με τους φορείς του κινηματογράφου) ημερίδες, συζητήσεις, ειδικές εκδόσεις, κινηματογραφικά αφιερώματα σε ταινίες βασισμένες σε λογοτεχνικά έργα. Η ανταπόκριση του κοινού και των δημιουργών υπήρξε πάντα θερμή και η ανάγκη να ξαναγίνεται αυτή η κουβέντα κάθε χρόνο όλο και πιο επιτακτική.

Με την ευκαιρία της παρουσίας του στο φετινό Φεστιβάλ, το EKEBI οργανώνει ένα στρογγυλό τραπέζι με θέμα «Από το βιβλίο στην οθόνη» και καλεσμένους σεναριογράφους, σκηνοθέτες, παραγωγούς και συγγραφείς, το μεσημέρι του Σαββάτου 27 Νοεμβρίου, ώρα 12.30 μ.μ., στο χώρο εκδηλώσεων του Festival Centre.

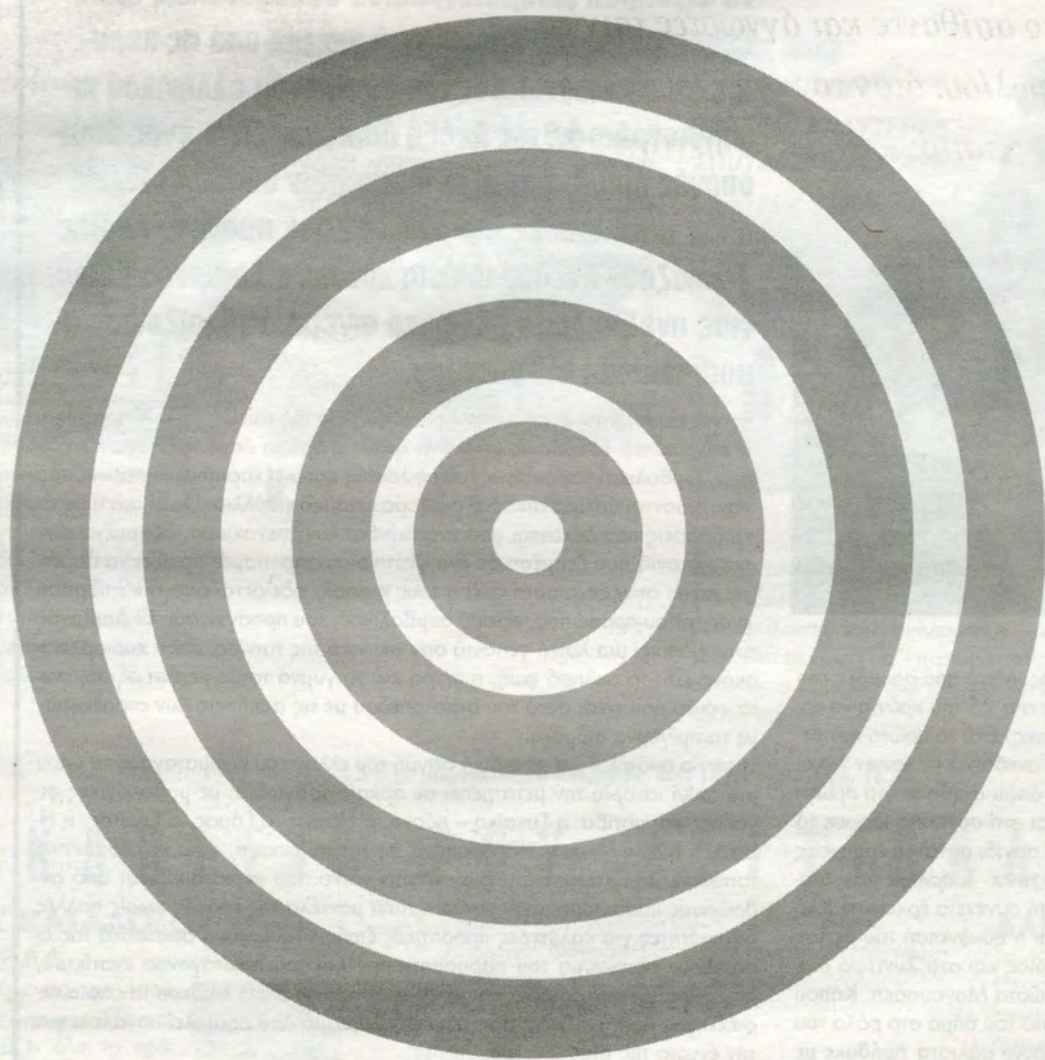
Επίσης, στο πλαίσιο της συζήτησης, το EKEBI ανακοινώνει, και από το 2005 απονέμει, δύο βραβεία για το «Καλύτερο Σενάριο Βασισμένο σε Ελληνικό Λογοτεχνικό Έργο», ένα για ταινία μεγάλου μήκους και ένα για ταινία μικρού μήκους. (Οι όροι συμμετοχής και η πενταμελής κριτική επιτροπή θα ανακοινωθούν σύντομα). Στόχος είναι να δοθεί ένα κίνητρο στους νέους κυρίως δημιουργούς του κινηματογράφου να στραφούν προς τη λογοτεχνία που προσφέρει μια στέρεη βάση για τη συγγραφή σεναρίων.

Να μη ξεχάσω...

• Προσεχώς (αίθουσα Τωνια Μαρκετάκη, σήμερα στις 00:00): Προβολές από βίντεο ελληνικών κινηματογραφικών ταινιών που βρίσκονται στο τελευταίο στάδιο της επεξεργασίας, ανοικτές στο κοινό με διαπιστεύσεις και Σινεκάρτα (χωρίς εισιτήριο).

• Ανοιχτή οθόνη (Μουσείο Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, σήμερα στις 18:00): Ειδική ζώνη προβολών ανεξάρτητων ταινιών γυρισμένων σε ψηφιακό βίντεο, ανοικτών στο κοινό με διαπιστεύσεις και Σινεκάρτα (χωρίς εισιτήριο).

είμαστε ελληνοκεντρικοί!

Το «κέντρο» στηρίζει την ελληνική ταινία

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Πανεπιστημίου 10, 106 71 Αθήνα Τηλ. 210 3678500 Fax 210 3648269

e-mail: info@gfc.gr www.gfc.gr

Arsinée Khanjian

«Μην ανησυχείς για το τι θα γράψεις, θα σου πω όλα, είμαι πολύ ομιλητική», μου λέει η Αρσινέ Καντζιάν. Κι όμως, θα μπορούσα την ακούω να μιλάει για ώρες, για την υποκριτική, την πολιτική, τη δημοκρατία, για την ελεύθερη Έκφραση, για το γιο της, για τον Ατόμ, για την παγκοσμιοποίηση... Θα μπορούσε να μου μιλήσει παθιασμένα ακόμα για το τι χρώμα έχει το χιόνι. Και πάλι θα μου φαινόταν απλώς πολύ λίγο.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ

Παρακολουθούσα τον τελευταίο καιρό την πολιτική κατάσταση στην Αμερική. Και παρά τη συσσωρευμένη δυσάρεσκεια που μπορούσε ο καθένας να διακρίνει, την αντίληψη εκτομυριών πολιτών πως κάτι στραβά, ξαναεκλέγεται ο ίδιος Πρόεδρος, περισσότερο ενδυναμωμένος. Και αυτό μου έδωσε αφορμή να αναρωτηθώ για άλλη μια φορά ποιος είναι ο πραγματικός ρόλος του καλλιτέχνη και η ιδιαίτερη ευθύνη που πρέπει να έχει στο κοινωνικό σύνολο. Κι αναφέρομαι ειδικότερα σε όποιον ασχολείται με το σινεμά που ενώ μπορεί να απεικονίσει το όραμά για έναν καλύτερο κόσμο, εγκλωβίζεται στην ιδέα περί 'δασκείας'. Υπάρχουν εθνικές κινηματογραφίες που προκύπτουν από την ανάγκη έκφρασης των ανθρώπων να μιλήσουν για το τι συμβαίνει πραγματικά στις κοινωνίες τους, κι όμως οι άνθρωποι δεν ενδιαφέρονται για τα πράγματα που θα έπρεπε, ακριβώς γιατί θα τους έκανε να αισθανθούν άβολα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

Ένα ζήτημα που με απασχολεί πολύ, όπως και τον Ατόμ, είναι αυτό της πολιτισμικής ταυτότητας, όχι απαραίτητα με τις ίδιες αναφορές, αλλά πάνω κάτω με την ίδια οπτική. Το Αραράτ έχετε πολύ συγκεκριμένες ερωτήσεις σε επίπεδο ηθικής, ψυχολογίας αλλά και πολιτικής στάσης. Το γεγονός δε το ότι έχει βασικές αναφορές στην Ιστορία, και μάλιστα στη επίσημη μη καταγεγραμμένη Ιστορία και που θα μείνει άγραφη λόγω πολιτικών σκοπιμοτήτων, έκανε την ταινία διάσημη πριν καν ...ξεκινήσουν τα γυρίσματα. Όλοι οι άνθρωποι τόσο από την αρμένικη όσο κι από την τουρκική πλευρά είχαν ήδη διαμορφωμένη γνώμη. Και ειδικά οι Αρμένιοι έχουμε ανάγκη να εισακουστούμε μέσα από τέτοιες προσπάθειες, έχουμε ένα στόχο πολύ ξεκάθαρο και γι' αυτό απειλητικό. Πάντως η διεθνής κοινότητα μάλλον αγνόησε το όλο θέμα.

Το γεγονός βέβαια πως δεν κάναμε μια ταινία εποχής που μιλά μόνο για το παρελθόν, αλλά κάτι που αναφέρεται στο παρόν και θέλει να διαμορφώσει και μια προοπτική στο μέλλον, έκανε τα πράγματα πιο περίπλοκα. Δεν καταλάβαμε κατ' ευθείαν το μέγεθος της ευθύνης, το ειδικό βάρος αυτής μας της διαμεσολάβησης και τον απώτερο στόχο κάθε είδους αναπαράστασης. Άλλωστε είναι έντονα αυτοαναφορική, και ελπίζουμε πως αυτό το συναίσθημα βγήκε και στην οθόνη. Παρά το ότι ξέρεις πως από τη δουλειά σου

θα κρατήσουν μόνο αυτό που μπορούν να κρατήσουν, πρέπει να προσπαθήσεις σκληρά να περάσεις στο κοινό αυτό που θες να πεις. Κι αυτή η σχέση που αναπτύσσεται είναι εξαιρετικά δυναμική.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΕΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ

Η καλλιτεχνική δραστηριότητα δεν είναι μοναχική, φαντασμαγορική ή ελίτ. Η ανάπτυξη των νέων τεχνολογιών ίσως μας βοηθήσει να το καταλάβουμε αυτό καλύτερα. Για να δημιουργήσεις μια ταινία προς το παρόν χρειάζονται άπειρα χρήματα. Όσο περισσότερα είναι τα χρήματα που επενδύονται, τόσο περισσότεροι οι άνθρωποι που τα επενδύουν επιδιώκουν το εντυπωσιακό αποτέλεσμα. Αν όμως κάτι τόσο δαπανηρό δε σε οδηγεί προς ένα κόσμο ονειρικό, αλλά σε σοκάρει, σε προβληματίζει, σε ενοχλεί, και το ίδιο το κοινό το αποφεύγει! Τώρα που πάρα πολλοί νέοι άνθρωποι έχουν στα χέρια τους μια κάμερα, το αποτέλεσμα είναι πολύ ενδιαφέρον. Οι περισσότεροι χρησιμοποιούν εικόνες από την καθημερινή τους πραγματικότητα και απευθύνονται σε ανθρώπους με τους οποίους μοιράζονται αυτήν την καθημερινότητα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΗΜΕΡΑ

Τα τελευταία χρόνια η αντίληψη παγκοσμίως για το τι είναι η πολιτική και ποια εί-

“Παρά το ότι ξέρεις πως από τη δουλειά σου θα κρατήσουν μόνο αυτό που μπορούν να κρατήσουν, πρέπει να προσπαθήσεις σκληρά να περάσεις στο κοινό αυτό που θες να πεις.”

ναι η χρησιμότητά της έχει αλλάξει. Η ιστορία του 20ού αιώνα δεν είναι τίποτε άλλο από τις φωνές των ανθρώπων που ήθελαν να έχουν θέση στο εκάστοτε πολιτικό σκηνικό των χωρών τους. Είναι άξιο μελέτης το πως αυτή η δύναμη που διαμόρφωσε όλα τα περασμένα χρόνια έχει μετατραπεί στο τέλος του αιώνα σε ένα αδιάφορο για πολλούς θέμα. Έχω και εγώ ένα εντεκάχρονο γιο και από τώρα αναρωτιέμαι για το τι θα τον παθιάζει και θα τον συγκινεί στο μέλλον ποια θα είναι η δύναμη που θα του δίνει ώθηση. Μπορεί να ακούγεται ως φιλοσοφικό ερώτημα, είναι όμως απολύτως πρακτικό. Για τη γενιά μου, η πολιτική ήταν αυτή που απορροφούσε τον περισσότερο χρόνο, την περιέργεια, τον ενθουσιασμό μας, όλη μας την ενέργειά. Δεν μπορώ να φανταστώ κάποιον νέο άνθρωπο να σκέφτεται μόνο την καριέρα του, το τι θα σπουδάσει, πότε θα πιάσει δουλειά, πότε θα παντρευτεί, κοκ. Αυτά τα πράγματα αποκτούν νόημα μόνο όταν έχεις πάθος, και το πάθος σημαίνει επιτυχία κι αποτυχία, και πάλι απ' την αρχή. Και η πολιτική ήταν το ιδανικό πεδίο για να αναπτυχθεί αυτό το μοτίβο.

ΓΙΑ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Όταν είχα έρθει δώδεκα χρόνια πριν, τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά, ακόμα και η φυσιογνωμία της πόλης έχει αλλάξει. Είναι εκπληκτικό το πόσο πολύ μπορούν να βελτιωθούν τα πράγματα σε ένα μικρό χρονικό διάστημα αν υπάρχουν δραστήριοι άνθρωποι στη διοίκηση ενός τέτοιου θεσμού. Είναι ένα από τα Φεστιβάλ που είναι προσανατολισμένα στην ανεξάρτητη παραγωγή και δίνει μεγάλη προσοχή και βοήθεια στους νέους δημιουργούς. Κι έτσι διεισδύει στην ίδια την ουσία της δημιουργίας. Είναι πολύ σημαντική μια τέτοια συστηματική δέσμευση από μεριάς ενός φεστιβάλ να ενισχύει τις πιο αδύναμες φωνές στο χώρο την ίδια ώρα που διεθνώς αυτό είναι ολοένα και πιο δύσκολο. Είναι κάτι για το οποίο μάλλον θα πρέπει να είστε περήφανοι.

Συνέντευξη: Γκέλυ Μαδεμλή

Οι εκδόσεις
του 45ου φεστιβάλ

ΜΠΟΥΤΑΡΗ ΑΠΟ ΤΟ 1879

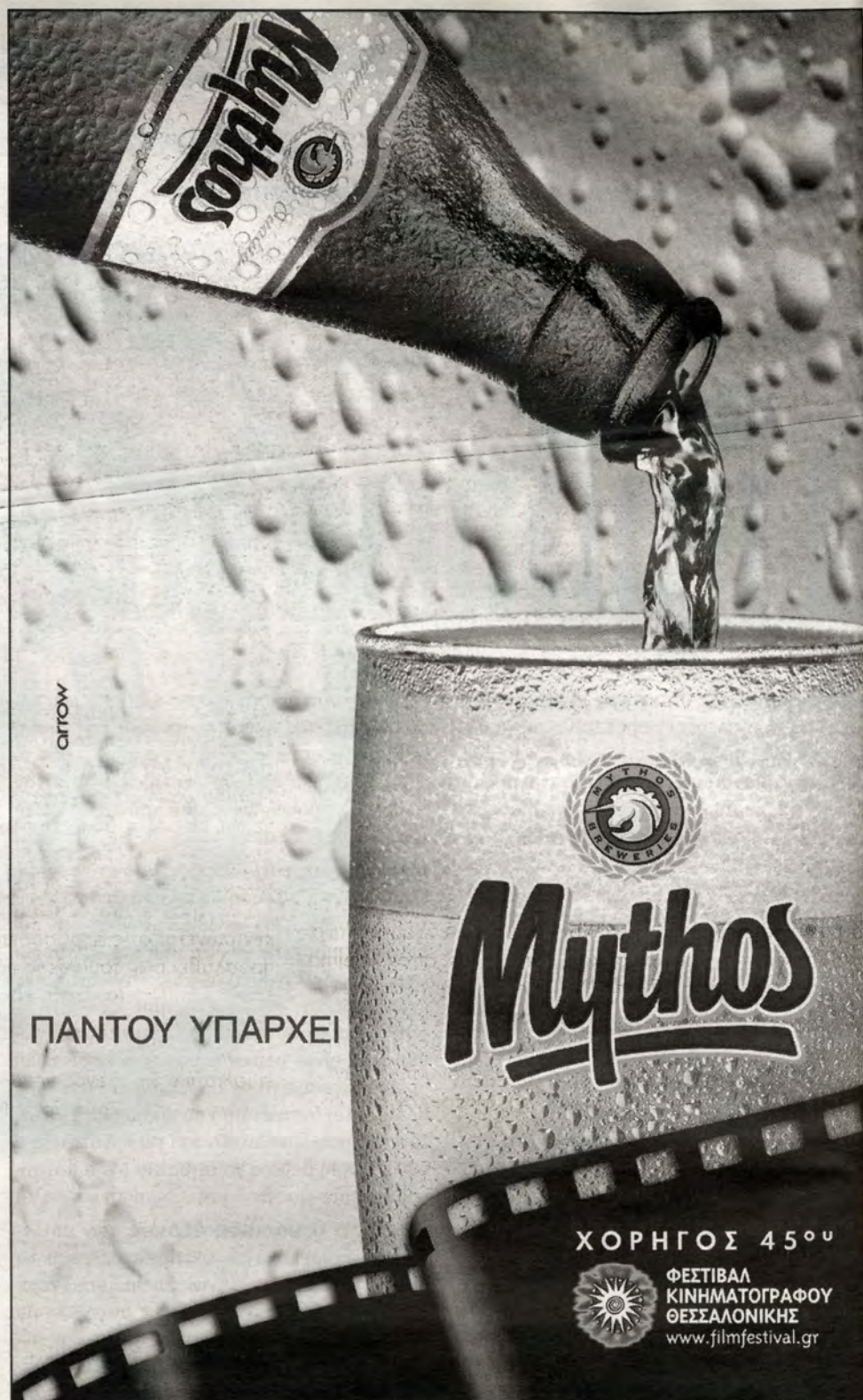
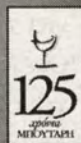
Εδώ και 125 χρόνια
η ποιότητα
μάς έγινε τρόπος ζωής.

Πριν 125 χρόνια, θέσαμε τις βάσεις μιας εξελιγμένης οινοποιτικής φιλοσοφίας με κύριο άξονα την προσήλωση στην ποιότητα. Από τότε, δημιουργούμε αμπελώνες σε ολόκληρη την Ελλάδα και επισκέψιμα οινοποιεία που ενσωματώνονται στη ζωή της κάθε περιοχής αναδεικνύοντας τη μοναδικότητά της. Προάγουμε τις ελληνικές ποικιλίες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Αναδεικνύουμε τις ξένες ποικιλίες στον τόπο μας. Στήριζουμε κάθε δραστηριότητα που προωθεί τον πολιτισμό σε κάθε του έκφραση. Κατακτάμε σημαντικές βραβεύσεις σε διεθνείς διαγωνισμούς, με αποκορύφωμα τις 8 βραβεύσεις από το έγκυρο περιοδικό "Wine and Spirits", ως "Διεθνές Οινοποιείο της χρονιάς". Εδώ και 125 χρόνια παραμένουμε πιστοί στην ποιότητα. Γι' αυτό και η ποιότητα μάς έγινε τρόπος ζωής.

www.boutari.gr

BOUTARI

ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΖΩΗΣ

ΠΑΝΤΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ

ΧΟΡΗΓΟΣ 45°

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Amos Gitai

δεν είναι αυτό το θέμα. Ο κινηματογράφος και ο πολιτισμός γενικότερα για μένα δεν είναι αυστηρά για διασκέδαση. Ο κινηματογράφος πρέπει να στρατεύεται καταγράφοντας τα γεγονότα που συμβαίνουν σε μια χώρα. Και ειδικά σε χώρες όπως το Ισραήλ, καλό είναι να έχει ένα ξεκάθαρο όραμα και κάποιες φορές ένα όραμα ανατρεπτικό. Δηλαδή να προβληματίζει, κάτι που δεν μπορεί να κάνει η πολιτική ζωή. Ξέρω πως αυτό δεν είναι πάντα εύκολο. Υπάρχουν δυνατοί κινηματογραφιστές που κάνουν τέτοιου είδους έργα. Ανατρεπτική δουλειά ενάντια στα κλισέ, στις καρικατούρες και στα πολύ απλά πράγματα. Υπάρχουν οι άμεσοι τρόποι επερώσης στην κοινωνία όπως η πολιτική και τα όπλα. Ο κινηματογράφος είναι έμμεσος τρόπος που επηρεάζει τη σκέψη. Είναι μια μακροπρόθεσμη διαδικασία. Πρέπει να ευαισθητοποιήσουμε τους ανθρώπους για μια άλλη πραγματικότητα. Είμαι πάντα ενάντια σε έναν κινηματογράφο πολύ διδακτικό, δημαγωγικό. Ο κινηματογράφος πρέπει να είναι ειλικρινής.

Η ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΙΣΡΑΗΛ

Υπάρχει πλέον ένας νόμος από το κοινοβούλιο που βοηθάει πολύ τον κινηματογράφο. Την προηγούμενη χρονιά είχαμε την παραγωγή 24 ταινιών, αριθμός μεγάλος για μια χώρα 5,5 εκατομμυρίων κατοίκων και με μια γλώσσα άγνωστη στον κόσμο, τα εβραϊκά. Όσο για το επίπεδο των ταινιών, υπάρχουν πολλές ταινίες που αναπαράγουν το αμερικανικό μελό αλλά υπάρχουν και ωραίες ταινίες.

ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΓΙΑ ΔΙΕΘΝΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Δεν έχουν σημασία οι συνθήκες κάτω από τις οποίες εργάζεται κάποιος στο Ισραήλ, την Ελλάδα, το Ιράν ή την Ταϊβάν. Το σημαντικό είναι να

κάνεις κινηματογράφο που αγγίζει την πραγματικότητα και την ιδιαιτερότητα της κάθε χώρας. Όσο πιο πολύ δείχνουμε πράγματα που αντιπροσωπεύουν το έθνος μας, τα τοπικά χρώματα και το ρυθμό, τόσο πιο παγκόσμιοι γινόμαστε. Όσο προσπαθούμε να μιμηθούμε τον τρόπο του Λος Άντζελες ή ενός άλλου τόπου, τόσο πιο επαρχιώτες γινόμαστε. Είναι μια αντίθεση. Οι κινηματογραφιστές πρέπει να κάνουν ταινίες που είναι κοντά τους. Δεν πρέπει να ξεχνάμε και την κινηματογραφική μορφή που είναι πολύ σημαντική. Εγώ είμαι ένας αρχιτέκτονας της μορφής. Δεν έχω πάει σε σχολή κινηματογράφου. Έτσι η μορφή της ταινίας με έχει απασχολήσει πολύ. Πιστεύω πως αυτό είναι η ιδιαίτερη γλώσσα του κινηματογράφου. Οι σκηνοθέτες που με ενδιαφέρουν είναι αυτοί που δίνουν την εικόνα της χώρας τους. Είτε είναι ο Φασμπίτερ στη Γερμανία είτε ο Ροσελίνι, ο Αγγελόπουλος ή ο Κιαροστάμι, αυτό που έχει σημασία είναι πως αυτοί οι σκηνοθέτες προβληματίζονται σε σχέση με την αρχαία ή σύγχρονη ιστορία της χώρας τους. Κάθε φορά μας δείχνουν την υποκειμενική τους ματιά για τη χώρα τους. Και μέσα από αυτή τη ματιά μαθαίνουμε πράγματα που δεν γνωρίζαμε πριν.

ΓΙΑ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Είχα έρθει πριν 4 χρόνια με το *Kippur* και την τριλογία *Yom Yom*, *Kadosh*, *Devorim* και συγκινήθηκα πολύ από την ανταπόκριση και τη συζήτηση με το κοινό. Είναι ένα Φεστιβάλ που έχει πολύ ζεστή ατμόσφαιρα και μεγάλο κοινό που γεμίζει ακόμα και τους διαδρόμους της αίθουσας. Χαίρομαι πολύ το διάλογο με τους Έλληνες. Μπορεί στο επόμενο Φεστιβάλ να φέρουμε τη ρετροσπεκτίβα που παρουσιάστηκε πέρσι στο Πολιτιστικό Κέντρο Πομπιντού στο Παρίσι.

Συνέντευξη: Όλγα Κοζάκη

Αίσθηση προκάλεσε η νέα ταινία του Ισραηλινού σκηνοθέτη Αμός Γκιτάι *Η γη της επαγγελίας*, υποψήφια για το Χρυσό Λιοντάρι στο φετινό Φεστιβάλ Βενετίας. Η ταινία προβάλλει το θέμα της πορνείας και της διακίνησης γυναικών στη Μέση Ανατολή, θέμα άγνωστο για το ευρύ κοινό. Ο σκηνοθέτης δε φοβάται να απεικονίσει κατάματα την ισραηλινή πραγματικότητα, να την κρίνει και να την ειρωνευτεί. Μετά την πρώτη προβολή της ταινίας, στη συζήτηση του κοινού με το σκηνοθέτη, το κλίμα ήταν ιδιαίτερα θερμό χάρη στην παρουσία ενός Παλαιστίνιου θεατή. Ο τελευταίος, αφού έκανε γεωγραφικές παρατηρήσεις, έκανε λόγο για προπαγάνδα του δημιουργού. Το ελληνικό κοινό αντέδρασε, καθώς φάνηκε να μη συμφωνεί με τις απόψεις αυτές, κατανοώντας τις εντελώς αντίθετες προθέσεις του Γκιτάι. Ήταν και αυτό ένα μικρό δείγμα της έντασης που υπάρχει ανάμεσα στις δύο αντιμαχόμενες πλευρές.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Η ανθρωπιά ή μη μιας κοινωνίας δεν είναι μόνο να συμπεριφέρεται σωστά στους καλούς πολίτες ή να αντιμετωπίζει τους ανταγωνιστές της αλλά και το πώς αντιμετωπίζει αυτούς που βρέθηκαν εκεί κατά τύχη, δηλαδή τους εργάτες μετανάστες, τις γυναίκες που βρέθηκαν εκεί για πορνεία. Πιστεύω πως ο κινηματογράφος έχει κάνει πολύ κακό στο θέμα της πορνείας γιατί δημιούργησε γι' αυτήν μια εικόνα εξωτική, με τα call girls ντυμένα πολύ ωραία, με μίνι φούστες, ωραίες μαύρες μερσέντες και ένα ποτήρι ουίσκι. Έτσι δημιουργείται μια πολύ λαμπερή εικόνα, όμως η πορνεία είναι μια σύγχρονη μορφή δουλείας. Οι γυναίκες έρχονται κυρίως από τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης μετά την κατάρρευση ολόκληρου του κοινωνικού συστήματος. Είναι απελπισμένες και πιστεύουν πως αν κάνουν αυτή τη δουλειά για ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα θα κερδίσουν χρήματα και θα βελτιώσουν το επίπεδο ζωής τους. Το πρόβλημα είναι πως δε συνειδητοποιούν ότι θα βιαστούν και θα κακοποιηθούν σωματικά και ψυχικά και φυσικά δε θα βγάλουν χρήματα.

Δεν πιστεύω πως ο κινηματογράφος είναι το μέσο εκείνο που μπορεί να επηρεάσει άμεσα την πραγματικότητα. Αν κάνουμε τους ανθρώπους με κάποιο τρόπο να ευαισθητοποιηθούν είναι ήδη πολύ σημαντικό. Να γίνουν πιο ευαίσθητοι μπροστά στον πόνο, να μπορούν να εκτεθούν κάποιες πιτυχές της πραγματικότητας μέσω ενός καλλιτεχνικού μέσου. Δε μπορούμε να θέσουμε στον κινηματογράφο αυστηρό ζήτημα θέματος αλλά κινηματογραφικής μορφής.

ΟΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ ΣΤΟ ΙΣΡΑΗΛ

Υπάρχουν άνθρωποι που την υποστήριξαν και άλλοι που ήταν εναντίον. Στις περισσότερες ταινίες μου συμβαίνει αυτό. Κάποιοι να είναι πολύ υπέρ και άλλοι πολύ κατά της ταινίας. Πιστεύω όμως πως από τη στιγμή που λες κάτι υπάρχει αυτό το αποτέλεσμα. Συναντώ πολλούς ανθρώπους του κινηματογράφου που θέλουν να είναι αγαπητοί σε όλο τον κόσμο. Εγώ θέλω να είμαι αγαπητός από ανθρώπους που μ'αγαπάνε. Υπάρχουν και άνθρωποι στους οποίους δε θέλω να είμαι αρεστός. Είναι φυσικό όταν λες ένα πράγμα να εγείρεις ερωτήματα. Εν πάση περιπτώσει, αυτή τη στιγμή υπάρχει στο Ισραήλ μια τεράστια συγκέντρωση διεθνών μέσων ενημέρωσης τα οποία συγκεντρώνονται όλα στην Ιερουσαλήμ. Σκέφτομαι συχνά πως είναι πιο πολλές οι κάμερες από τα τετραγωνικά μέτρα. Παρόλα αυτά η διάδοση της εικόνας γίνεται επιφανειακά. Πιστεύω πως σ' αυτήν την περίπτωση ο κινηματογράφος μπορεί να θέσει ερωτήματα χωρίς να απλοποιεί την εικόνα. Ο κινηματογράφος μπορεί να δείξει την αντίθεση με τρόπο πιο σύνθετο από την τηλεόραση ή την εφημερίδα. Αυτό πιστεύω ότι προσπαθώ να κάνω με τις ταινίες μου.

ΔΥΣΚΟΛΟ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΟΣ

Υπάρχουν φορές που συναντώ δυσκολίες. Ακόμη και εδώ στη Θεσσαλονίκη έχουν έρθει Ισραηλινοί κριτικοί που είναι πολύ σκληροί με τις ταινίες μου, γιατί θέλουν ο Ισραηλινός κινηματογράφος να μην αγγίζει ουσιαστικά προβλήματα. Γιατί να ασχοληθείς με αυτό το θέμα ενώ μπορείς να ασχοληθείς με κάτι άλλο. Για μένα

TV5: tout un monde de cinéma
Partenaire des films francophones en compétition

Retrouver toute l'actualité du cinéma:
"les yeux dans l'écran", tous les mercredis à 21h05

partenaire officiel

TV5

www.tv5.org

“Ο κινηματογράφος πρέπει να έχει ανατρεπτικό όραμα και να αγγίζει ουσιαστικά προβλήματα”

17:30
γραφείο

17:40
σινεμά

παίζει κέντρο!

ODEON ΠΛΑΤΕΙΑ
 CINEPLEX

Τσιμισκή 43 & Αριστοτέλους

8 αίθουσες... δίπλα σου!

www.odeon.gr

megastores®

FUJIFILM

SUPER F

**FUJICOLOR
 MOTION
 PICTURE
 FILMS**

Θα δώσει χρώμα
 στο όνειρό σου.

ΔΙΑΘΕΣΗ:
KaBel CINE-TV PRODUCTIONS & SALES
 ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ 1 ΧΑΛΑΝΔΡΙ 152 34
 ΤΗΛ.: 210 6858033-210 6858034 (FAX)
 e-mail: kabel2@otenet.gr

Οι νεκροί / Los muertos

του Lisandro Alonso (Αργεντινή/Γαλλία/Ολλανδία/Ελβετία, 2004)

Ο Vargas περνά το τελευταίο 24ωρο του στη φυλακή. Αποκαίρεται τους συγκρατούμενους του, κουρεύεται στον κουρέα της φυλακής και ακούει την ανάλυση της διαταγής απελευθέρωσης. Μόλις βγει έξω θα αγοράσει ψωμί, καραμέλες και δώρα για την κόρη του, θα επισκεφθεί την πόρνη της περιοχής. Θα ταξιδέψει μέχρι τις όχθες του ποταμού όπου τον περιμένει μια βάρκα για να γυρίσει στο νησί του. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού θα σταματήσει για να πάρει μέλι από τις κυψέλες των αγρίων μελισσιών. Όταν φθάσει στον τόπο του προορισμού του θα αναζητήσει την κόρη του. Πριν όμως την συναντήσει, κάποια αλλά απαραίτητα και αναγκαία γεγονότα πρέπει να συμβούν. Όπως και στην πρώτη του ταινία -La Libertad- έτσι και εδώ ο Lisandro Alonso τοποθετεί τον άνθρωπο μόνο του μέσα στη φύση. Η περιπλάνηση του μέσα στο δάσος, η κωπηλασία του μέσα στο ποτάμι, είναι μια αναγκαία διαδικασία κάθαρσης. Ο ήρωας είναι ένοχος για το βαρύτερο των αμαρτιών γόνος: έχει διαπράξει αδελφοκτονία. Όμως δεν κατατράχεται από τις ερινύες, οι τύψεις δεν τον βασανίζουν («έχω ξεχάσει», δηλώνει): σ' ένα πρώτο επίπεδο η ταινία περιγράφει την επαν-ενσωμάτωση ή την επιστροφή του ήρωα στη φύση. Εγκαταλείπει τον πολιτισμό της φυλακής και του δικαίου και επιστρέφει στη μήτρα του πολιτισμού, τον απόλυτο πρωτογονισμό, τη φύση. Από την οργανωμένη ζωή της φυλακής όπου όλες οι ανάγκες του εκπληρώνονται, στις εμπορευματικές σχέσεις της κοινωνίας και από εκεί στο ελεύθερο σύμπαν της φύσης, όπου όλα προφέρονται δωρεάν και πρέπει να κατακτηθούν: η διαδρομή που διαγράφει είναι μακρά. Ο σκηνοθέτης απεικονίζει τις διάφορες φάσεις της ανθρώπινης κατάστασης: από τον εγκλεισμό και τη στέρηση της ελευθερίας, στην συγκαλυμμένη καταπίεση της οργανωμένης κοινωνίας και από εκεί στην απόλυτη ελευθερία των ενστίκτων του φυσικού κόσμου. Η ταινία βραβεύτηκε με το βραβείο της FIPRESCI (Διεθνής Ένωσης Κριτικών Κινηματογράφου) στο Lima Latin-American Film Festival (2004).

Τετάρτη 24 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 13:00

Μάρτυρες / Svjedoci

του Vinko Bresan (Κροατία, 2004)

Ο πόλεμος στην Γιουγκοσλαβία μαινεται και στο Καρλόβατς, μια μικρή κροατική πόλη κοντά στο μέτωπο, δολοφονείται ένας Σέρβος. Είναι το κογλύφος, λαθρέμπορος και ύποπτος για κατασκοπεία και έτσι ο θάνατος του μοιάζει ως άλλη μια αδιάφορη υποσημείωση ενός μεγάλου πολέμου. Η δολοφονία του διαπράχτηκε από 3 στρατιώτες που βρίσκονται με άδεια στην πόλη. Ένας ντετέκτιβ της αστυνομίας αρνείται να αδιαφορήσει και ερευνά τα της δολοφονίας, ενώ μια ανήσυχη ρεπόρτερ της τοπικής εφημερίδας προσπαθεί να ανακαλύψει τι κρύβεται πίσω από τις απόπειρες συγκάλυψης. Όμως στα παρεπόμενα της δολοφονίας συγκαταλέγεται και απόφαση των τριών στρατιωτών να δολοφονήσουν το μοναδικό επιζώντα μάρτυρα: τη μικρή κόρη του θύματος. Αν ο πρώτος φόνος -ως πράξη εκδίκησης- ήταν μια παράπλευρη συνέπεια του πολέμου, ο δεύτερος θα είναι μια εν ψυχρώ δολοφονία. Τοποθετώντας την ιστορία στο μέσο των πολεμικών συγκρούσεων, ο σκηνοθέτης εκ πρώτης όψεως αδιαφορεί για το διάχυτο κλίμα μίσους και τυφλής οργής. Αντίθετα η ταινία έχει τους ρυθμούς και την τυπολογία μιας αστυνομικής ιστορίας, ενός θρίλερ όπου οι δολοφόνοι είναι γνωστοί και όλη η αφήγηση κατατείνει στη σωτηρία του αθώου θύματος (του μικρού κοριτσιού). Η δραματική πλοκή συντίθεται από την τριπλή αφήγηση της ίδιας ιστορίας, η καθεμία από διαφορετική οπτική: οι τρεις δολοφόνοι, ο ντετέκτιβ και η ρεπόρτερ. Σε κάθε αφήγηση νέα στοιχεία αποκαλύπτονται στον θεατή, νέα κομμάτια προστίθενται για τον σχηματισμό του παζλ. Παράλληλα καθώς κυλά ο αφηγηματικός χρόνος, σιγά-σιγά μετατοπίζεται και το ενδιαφέρον του σκηνοθέτη από τους χαρακτήρες στο σκηνικό, τον πόλεμο: στο πώς δηλαδή επιδρά πάνω στα πρόσωπα και στην ηθική τους. Η ταινία βραβεύτηκε στο Φεστιβάλ Βερολίνου (2004) με το Οικουμενικό Βραβείο και το Βραβείο Ειρήνης, όπως επίσης και στο Φεστιβάλ του Karlovy Vary (2004).

Τετάρτη 24 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 20:30

Δεύτερη χρονιά Balkan Fund

12 ταινίες για το εργαστήριο του Βαλκανικού Ταμείου Ανάπτυξης Σεναρίων στο 45ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Το Balkan Fund, φέτος στη δεύτερη χρονιά λειτουργίας του, ανακοίνωσε τα 12 σχέδια σεναρίου που θα παρουσιαστούν φέτος και πάλι από τους σεναριογράφους, σκηνοθέτες και παραγωγούς τους στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης κατά τη διάρκεια του τριήμερου εργαστηρίου, 24-26 Νοεμβρίου με μια πενταμελή διεθνή κριτική επιτροπή, που μετά την παρουσίαση και συζήτηση και των 12 σχεδίων θα ανακοινώσει την νικητήρια τετράδα που ξεχώρισε, και θα βραβεύσει κάθε ένα από τα τέσσερα αυτά σχέδια με 10.000 Ευρώ. Τα σχέδια σεναρίου τα οποία προεπελέγησαν είναι:

1. *Baby Photo*, σεναριογράφος Andrei Codrescu, συν-σεναριογράφος Ted Thomas, σκηνοθέτης Cristian Mungiu, παραγωγός Adriana Solomon (Ρουμανία)
2. *California Dreaming*, σεναριογράφος / σκηνοθέτης / παραγωγός Cristian Nemescu (Ρουμανία)
3. *Hidden Faces*, σεναριογράφος / σκηνοθέτης / παραγωγός Handan Ipekci, συμπαραγωγός Jürgen Seidler (Τουρκία)
4. *International Relations*, σεναριογράφοι / σκηνοθέτες Sophia Zornitsa, Petko Spasov, Lyubomir Popov, Dragomir Sholev, παραγωγός Nikolay Kirov (Βουλγαρία)
5. *Love Fair-Gucha*, σεναριογράφος/σκηνοθέτης Dusan Milic, παραγωγός Goran Radakovic, συμπαραγωγός Karl Baumgartner (Σερβία & Μαυροβούνιο)
6. *Nowhere*, σεναριογράφος / σκηνοθέτης / παραγωγός Predrag Velinovic, (Σερβία & Μαυροβούνιο)
7. *Oregano Fields*, σεναριογράφος Μαρία Κονομή, σκηνοθέτης / παραγωγός Θάνος Αναστόπουλος (Ελλάδα)
8. *Snow*, σεναριογράφος / σκηνοθέτης Aida Begic, παραγωγός Elma Tataragic, (Βοσνία & Ερζεγοβίνη)
9. *Sweet Cold Water*, σεναριογράφος / σκηνοθέτης Ruth Platt, παραγωγός Darko Stavrlic (ΠΓΔΜ)
10. *The Only Love Affair Hemingway Did Not Write About*, σεναριογράφος / σκηνοθέτης Svetoslav Oncharov, παραγωγός Assen Vladimirov (Βουλγαρία)
11. *The Hedgehog*, σεναριογράφος / σκηνοθέτης / παραγωγός Νίκος Γραμματικός, συν-σεναριογράφος Νίκος Παναγιωτόπουλος (Ελλάδα)
12. *Will You Come?*, σεναριογράφος / σκηνοθέτης / παραγωγός Φωτεινή Σισκοπούλου, συν-σεναριογράφος Μαρία Ευσταθιάδου (Ελλάδα)

Τη διεθνή κριτική επιτροπή απαρτίζουν οι Mksa Catovic, διευθυντής της γνωστής εταιρίας διανομής Komuna (Σερβία & Μαυροβούνιο), Leonard Crooks, διευθυντής του κρατικού χρηματοδοτικού φορέα Glasgow Film Finance και υπεύθυνος του Glasgow Film Office (Μ. Βρετανία), Georges Goldenstern, υπεύθυνος της Cinefondation στο Φεστιβάλ Καννών (Γαλλία), Dunja Klemenc, πρόεδρος του συλλόγου Σλοβένων παραγωγών (Σλοβενία), και η Χριστίνα Κάλλας, καλλιτεχνική διευθύντρια του Balkan Fund, σεναριογράφος, παραγωγός και καθηγήτρια σεναριογραφίας στην Ακαδημία Κινηματογραφική και Τηλεόρασης του Βερολίνου (Ελλάδα).

5th floor: "ROOM WITH A VIEW"

4,
3,
2,

1st floor: "GREEN ROOM"

THE FESTIVAL
HAS "ROOMS"
FOR EVERYBODY.

Accento
TA DI IMPORTAZIONI

η έβδομη τέχνη...

...εχει άρωμα

...καφέ

Vescovi
il caffè è
un' arte
Coffee is an art

Accento

Σόλωνος 62 Θεσ/νίκη Τ.Κ. 54644
Τηλ : 2310 - 889750 Fax : 2310 889751

Vescovi
Caffè
DAL 1927

Vescovi
CAFFÈ SENZA CAFEINA
SI SERVE ESCLUSIVAMENTE

Accento
SOCIETÀ DI IMPORTAZIONI

α σε δω στο everest θα σε δω στο
θα σε δω ο

ΣΕ ΔΩ ΣΤΟ EVEREST θα σε δω

θα σε δω στο everest θα σε δω στο everest

θα σε δω στο everest

θα σε δω στο everest

**θα σε δω στο
everest®**

χορηγός του 45ου Φεστιβάλ
Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

ο καθημερινός σας συνεργάτης

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ
ΕΘΝ. ΑΜΥΝΗΣ
ΕΥΚΑΡΠΙΑ
ΘΕΡΜΗ
Ι. ΔΡΑΓΟΥΜΗ
ΚΑΛΟΧΩΡΙ
ΚΟΥΦΑΛΙΑ
ΛΑΓΚΑΔΑΣ
ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΥ
ΝΤΕΠΩ
ΠΕΡΑΙΑ
ΣΙΝΔΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΥΠΟΛΗ
ΤΟΥΜΠΑ

Αγ. Δημητρίου 51, Τ.Κ. 546 32
Παννιστών 134, Τ.Κ. 546 27
Εθν. Αμύνης 38, Τ.Κ. 546 21
Πολυτεχνείου 59, Τ.Κ. 564 29
Θ. Κολοκοτρώνη 14, Τ.Κ. 570 01
Ι. Δραγούμη 17, Τ.Κ. 546 25
28ης Οκτωβρίου 85, Τ.Κ. 570 09
Εθν. Αντιστάσης 56, Τ.Κ. 571 00
Σ. Τσακμάνη & Μακεδονίας 1, Τ.Κ. 572 00
Δεσπεραί 6, Τ.Κ. 546 21
Λ. Κ. Καραμανλή 154, Τ.Κ. 542 49
Γ. Παπανδρέου 51, Τ.Κ. 546 46
Θεσσαλονίκης 56, Τ.Κ. 570 19
Χρυσ. Σμύρνης 11, Τ.Κ. 574 00
Ι. Γωγούση 23, Τ.Κ. 564 30
Παπάφη 95 & Υμηττού, Τ.Κ. 544 53

ΤΗΛ. 2310-566321 • FAX 2310-566323 • e-mail: SDK@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-502790 • FAX 2310-502613 • e-mail: SKO@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-266802 • FAX 2310-254006 • e-mail: SKF@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-688505 • FAX 2310-688400 • e-mail: SKE@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-466998 • FAX 2310-466934 • e-mail: SKU@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-567464 • FAX 2310-502596 • e-mail: SKI@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-789815 • FAX 2310-789810 • e-mail: SKZ@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23910-21300 • FAX 23910-21301 • e-mail: SKK@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23940-20864 • FAX 23940-20378 • e-mail: SKL@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-254663 • FAX 2310-254006 • e-mail: SKF@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-312527 • FAX 2310-317352 • e-mail: SKY@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-403807 • FAX 2310-412451 • e-mail: SKN@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23920-20600 • FAX 23920-22730 • e-mail: SKP@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-569380 • FAX 2310-569626 • e-mail: SKS@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-600230 • FAX 2310-587514 • e-mail: SKM@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-914847 • FAX 2310-953309 • e-mail: SKT@taxydromiki.gr

ΕΕΤΤ
ΑΜ : 99-149
Γενική Άδεια
Ταχυδρομικών
Υπηρεσιών

ΕΔΡΑ: Δασκαλογιάννη 15 - Μεταμόρφωση Αττικής, Τ.Κ. 144 52, ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210 28 07 100, FAX: 210 28 35 210
Υπο/μα: Καλοχώρα Θεσσαλονίκης, ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 2310 755765, FAX: 2310 789179
www.taxydromiki.gr

γενική
TAXYΔΡΟΜΙΚΗ

Γνήσια κρητική κουζίνα με προϊόντα αποκλειστικά από την Κρήτη.
Εδώ θα βρείτε την σπιτική τοικουδιά (ρακί) με τον μεζέ της, τον παραδοσιακό ντάκο με προζύμι ψημένο σε ξυλόφουρνο, στάκα με τ' αυγά, λαχανοπιτάκια, ξύγαλο, σπειακές ελιές, απάκι και πολλούς άλλους μεζέδες.

Αξίζει να δοκιμάσετε τα σπιτικά πιάτα ημέρας, μαγειρεμένα με αγνά υλικά.

Συμβουλή: αφήστε το προσωπικό του καταστήματος να σας προτείνει γεύσεις και να σας περιποιηθεί με τον ξεχωριστό κρητικό τρόπο φιλοξενίας.

κρητική κουζίνα ρακάδικο

Ανοιχτά από τις 1 το μεσημέρι
μέχρι τις 3 το βράδυ.

Θα μας βρείτε στην **Τσόπελα 2**,
πίσω από το Κ.Θ.Β.Ε.

και στο τηλέφωνο **2310 228 300**

ΠΑΥΛΟΣ Θ. ΚΑΓΙΟΣ

Δεν υπάρχει ελευθερία μακριά σου

Μυθιστόρημα

Ένας άντρας
και μια γυναίκα
κάνουν
τη θύελλα
του έρωτα
οδηγό ζωής.

www.kastaniotis.com
e-mail: info@kastaniotis.com ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Ευχαριστούμε τον Όμιλο Υγείας EUROMEDICA για την ευγενική προσφορά του, να καλύψει τις ανάγκες υγείας, που μπορεί να προκύψουν στους προσκεκλημένους του Φεστιβάλ κατά τις ημέρες της διεξαγωγής του.

ΚΛΙΝΙΚΗ EUROMEDICA - ΚΥΑΝΟΥΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
Βιζύης 1, Τηλ. 2310 966.100

ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ: EUROMEDICA ΔΑΝΙΗΛΙΔΗ
Τσιμισκή 19,
Τηλ.: 2310 257.231-5

EUROMEDICA ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΟ
Ακταίου 3 (Ν. Ελβετία)
Τηλ.: 2310 320.516

EUROMEDICA ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ
Τσιμισκή 43,
Τηλ.: 2310 240.864

EUROMEDICA
ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

SIXT
rent a car

Κινηθείτε παντού...

(με τις πιο συμφέρουσες μακροχρόνιες και βραχυχρόνιες μισθώσεις.)

Όποτε και αν τη χρειαστείτε, όπου κι αν βρεθείτε, η Sixt είναι εκεί. Η μεγαλύτερη και πιο αξιόπιστη εταιρεία ενοικιάσεως αυτοκινήτων στην Ευρώπη διαθέτει ένα οργανωμένο δίκτυο 80 σταθμών με 6.000 αυτοκίνητα τελευταίας τεχνολογίας και τις καλύτερες προσφορές, τόσο για μακροχρόνια όσο και για βραχυχρόνια ενοικίαση. Με τις πιο συμφέρουσες τιμές και το καλύτερο service, η Sixt αποτελεί τη μόνη σας επιλογή. «Κλείστε» το αυτοκίνητό σας με ένα απλό τηλεφώνημα ή στην ηλεκτρονική διεύθυνση www.sixt.gr για ν' απολαύσετε κι εσείς τα μοναδικά προνόμια που σας προσφέρει η Sixt. Η εταιρεία που κινεί τον κόσμο.

Sixt rent a car, 210 57 70 006, www.sixt.gr
LION RENTAL S.A. A member of the LION HELLAS group of companies.

New Horizons puts the "fest" in festival with its annual party tonight. Earlier, Abbas Kiarostami breaks his vow of silence and shares his knowledge of film with Thessaloniki in a 10am masterclass. Then, Todd Solondz, Gotz Spielmann and Todd Verow chitchat with the press, followed by Victor Erice. Local directors Marc Gastine, Takis Toulaitos and Stergios Niziris also will address us journo's (1pm).

Multimedia fireworks

At his masterclass, Peter Greenaway affirmed he's started something much bigger than any of us. Every "Tulse Luper Suitcase" he opens leads to another. He thinks he's about halfway through the Russian Doll-like project. The three films showing at the festival are only a "promo" it seems for a DVD, website, a book and a million other presentations. Now's the time to make new fusions, he says, because cinema died when the first remote control was born in 1983. Greenaway laments that all cinema starts with texts instead of images. Tulse Luper is the semi-biographical, cheeky "hero" of the story. The main focus of the project, however, are 92 suitcases, each containing 92 stories. (92 is the atomic number of uranium). The Tulse Luper multi-media epic is set between 1911 and 1989. At the masterclass, Greenaway showed excerpts from the project and tried to wean the listeners away from their previous conceptions of what cinema is and can be. He discussed his penchant for cataloguing. Now that he's eliminated "narrative" structure from his work, numbers, colors and other patterns provide form. Greenaway, who was awarded yesterday by the festival, talked about satellite streaming and the merits of High Definition (see today's "Digital Cinema Evolution" presentation). He identified four Tyrannies of Cinema: 1) the text 2) the frame (Why that shape? Why just one?) 3) the actor (with their personality cults and limited use) 4) the camera ("We have to get rid of the camera!").

Balkan fiesta

That said, some people are still working on scripts anyway. For the second year, the Balkan Fund workshop kicks off today at 11am at the Electra Palace hotel. This year twelve scripts will be presented. The first five, to be unveiled today, include: "California Dreaming" (Romania); "The Only Love Affaire Hemingway Did Not Write About" (Bulgaria); "Sweet Cold Water" (FYROM/UK); "Baby Photo" (Romania); and, "Hidden Faces" (Turkey). Industry professionals can sit in to hear from some of the region's most interesting creators. On Friday, the four lucky winners will be announced. Meanwhile, completed Croatian film, "Witnesses" (8.30pm), the story of a war killing from different angles, has generated a buzz.

A moving feast

Despite the distracting sound of social butterflies all around him, Abbas Kiarostami fielded some questions at yesterday's press conference. It's his fourth time in Thessaloniki (in 1999 he accepted an honorary Golden Alexander). He reminded us that his films speak for himself with his reluctance to analyze his work. If you really want to understand his thinking these days, he especially recommends reflective documentary "10 on Ten". With regards to the filmmaking of his country, he affirmed that there hasn't been a major revolution lately. He foresees a return to fiction filmmaking very soon, after making documentaries of late. There's also a new UK co-production (involving Ken Loach). Kiarostami talked about the difference, for him, between photography and filmmaking. He aims to "direct as a photographer and to photograph as a director." With photos, he added, the viewer brings their "story" to the picture. He also talked about the role of children in his 1970's works and a little politics. He said: "A monster like the state is not propped-up or destroyed by myself or Mohsen Makhmalbaf." When Michel Demopoulos asked him why so many of his films were set in cars, Kiarostami finally got going. He explained, "I spend at least 3-4 hours a day in my car. It's a good place for thinking and communicating....When you sit side-by-side, not looking into each other's eyes, you communicate better." Cars are also a good "vehicle" with which to frame the landscape outside.

FIRST P P O T O P P A N O SHOT

45th THESSALONIKI FILM FESTIVAL
WEDNESDAY 24 NOVEMBER 2004 • N. 159

Cinema celebration

Peter Greenaway Masterclass

Peter Greenaway is awarded the "Golden Alexander"

Abbas Kiarostami

Out all night

One of Greece's most beloved comedians, the short, bald everyman, Thanassis Vengos, is featured in documentary "An All-Weather Man" (1pm). "Salute My Foot" (5.30pm), set in 1967 and 1968, travels back to a more somber subject, the Greek dictatorship. It's told through the eyes of a young man whose family worships the dictator. There are notes of Athens 2004 in the background of "Marathon" (10pm), about a trainer. A different kind of training is going in "Hardcore" (1pm); in that film, two 17-year-old prostitutes reveal the rougher side of Greece and human nature. Similar themes appear in Alexis Damianos 1971 prostitute tale "Evdokia" (7.30pm). After last night's "pink" works-in-progress, you can sample bits of new works by Angelos Frantzis, Laya Yourgou, Dora Maskavanou and Dimitris Stavrakas.

Another round

Asian films have a reputation for sweeping this festival's top prizes. So, spectators will be expecting the world from Chinese production "The Green Hat" (3pm). In China, or so I read, men whose wives have committed adultery sport a green hat. This film is about a thief and a police officer who share this unhappy betrayal. There's always "Whisky" (7.30pm), however. In the Uruguayan film of this name, the owner of a modest sock factory must inflate his achievements when his brother visits from abroad. He asks a friend to pose as his wife.

Screening fetes

Screenwriter Iakovos Kambanellis sweetly thanked his Thessaloniki-born wife at the Monday awards ceremony for him. "We've done everything together," he said. For the uninitiated, his three-part "The Canon and the Nightingale" was a wonderful surprise. The black-and-white film was perfectly shot, with excellent casting...and most importantly of all, an incredible script. Each story speaks of occupation - whether the Italians in Syros, the British in Cyprus and the Germans in Greece. The first and last tales are comedies (about hilariously diminishing quantities of olive oil and canine men). The second is a love story. All reveal a profound understanding of human - and Greek - nature.

Children's treats

Earlier in the evening, director Goran Paskaljevic talked to the audience following the project of "A Midwinter Night's Dream". The film is a reflection on post-war Serbian society, but not - he'd like to underline - a strictly political one. The experience of making the film made him richer - not financially, but as a person - due to his contact with the autistic girl Jovana who appears in it. He essentially shaped the story around her, and is pleased to say the experience has benefited the girl's social development; she was a graceful guest at the San Sebastian film festival, for instance. It's hard to imagine that the beautiful images of snowy lanes, industrial ports, expressive faces - and an all-important cherry orchard - were shot on the same mini-DV cameras everyone else uses. The production not only has good lighting, however, but a strong human story with layers. Actor Lazar Ristovski is incredible as he changes between a shell-shocked, bulky ex-con to a soft fatherly type with a proud smile. Paskaljevic unfortunately has witnessed a refusal to admit Serbia's war crimes both at home and in Greece (the country of his grandfather). But as Isabelle Huppert said a few nights ago, "Can cinema change the world? Who knows. At least it can try!"

Boogie till you drop

11.30pm. "It's Only". It's only what? The big annual New Horizons party, held this year at the club "It's Only", the most confusingly-named club in town (17 Venizelou st). Some of today's New Horizons films include "After the Day Before" (2.30pm), about strange goings-on in the Hungarian countryside, and "Niceland" (6pm), on a man trying to prove to his girlfriend why life is worth living. Theo van Gogh's "Cool" is on again at 11pm.

Greek term of the day: oh-THO-nee (screen)

Angelike Conti

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 159 ΤΕΤΑΡΤΗ 24 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2004
ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΖΗΚΟΣ
ΣΥΝΤΑΞΗ: ΒΑΓΙΑ ΚΟΖΑΤΗ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΙΣ, ΓΚΕΛΥ ΜΑΔΕΜΑΝ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΓΙΩΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ,
ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: MOTION TEAM • ΠΑΡΑΓΟΓΗ: ΜΟΥΥΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ
website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

Αποκτήστε τη CINEKARTAF
και δείτε όλες τις ταινίες
του 45ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου
ΔΩΡΕΑΝ!

Για περισσότερες πληροφορίες, επισκεφθείτε την ηλεκτρονική σελίδα της CinekartaF στη διεύθυνση
<http://www.filmfestival.gr/cinekartaF>

Τώρα και ειδική έκδοση της CinekartaF για τους φοιτητές του Τμήματος Κινηματογραφίας